

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

6. LISTOPADU 2011

Z obsahu:

Velký Hallel

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. října 2011
- strana 2 -

Služebnice Boží Gabriela Terezie Borgarino (1)

Antonio Borrelli
- strana 4 -

Ježíšova poselství

P. Ottavio
Michelinimu (15)
- strana 5 -

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (3)

Bruno Facciotti
- strana 7 -

Hollywoodská legenda

John Wayne
byl konvertita
- strana 7 -

Zásvětná modlitba Neposkvrněné

Sv. Maximilián M. Kolbe
- strana 9 -

Matka Církve (3)

Dokončení meditace
P. Ivana Pojavnika
při exerciciích MKH
v Collevaenza
- strana 10 -

Křesťanská víra (2)

Franz Spirago
- strana 12 -

*Nechceme vás nechat v nevědomosti o těch,
kteří už zemřeli.*

*Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní,
kdo nemají naději.*

(1 Sol 4,13)

Osud družiček, které vlastní vinou zmeškaly dobu, kdy svatební síň přijímala pozvané hosty, může se někomu jevit až nepřiměřeně krutý. Když však zhodnotíme tuto epizodu jako celek, musíme uznat, že Ježíšovo podobenství sleduje právě tento cíl: vyburcovat posluchače z lhostejnosti a lehkomyslnosti, která

může mít vážné, a dokonce nenapravitelné následky. Není to jediná jeho výzva k bdělosti. Je to tedy záležitost, na které mu nesmírně záleží. Za obsahem tohoto podobenství se totiž skrývá základní existenční otázka lidského života, který nevyhnutelně vyústí do jedné ze dvou zcela protikladných alternativ.

Ta pozitivní představuje tak nesmírný a nedocenitelný Boží dar, že nebeský Otec obětoval svého jednorozeného Syna, aby ho všem lidem zpřístupnil. Tu druhou více než tragickou představuje obraz nešťastníka, který ze zoufalství pláče a v marné zlosti skřípá zuby. To není jen nahodilé nebo nadsazené přirovnání. Vyskytuje se v evangeliích celkem sedmkrát, není to tedy náhodně použitý termín, ale významná výstraha, kterou není možno přehlížet. Její důrazné opakování je totiž jediný způsob, jak zapůsobit i na ty, kteří nemyslí na nic jiného než na svůj okamžitý prospěch a jsou schopni zbystřit pozornost teprve tehdy, když si začnou uvědomovat, že jim teče do bot.

Ale hrozba smutného konce pro ty, kteří odmítají Boží dar, není jediný argument ani jediný způsob, jakým nás Pán vyučuje o nezbytných základních pravdách.

My přece víme, že vtělené Slovo přišlo na svět z jediného důvodu: aby lidským tvorům všim, co mluví a koná, zajistilo spásu. Jestliže nás Boží Syn chtěl poučit a přesvědčit o tom, co rozhoduje o našem věčném a nezměnitelném osudu tak, aby tomu mohli všichni porozumět, co měl jiného dělat, než že používal názorných příkladů i lapidárních výrazů, které mohou zapůsobit na lidi

dobré vůle i na ty, kteří setrvávají v zatvrzelosti.

Abychom tuto jeho oběť smrti a zmrtvýchvstání vůbec poznali, ocenili a přijali, musel nám názorně vyložit, co ho k tomu vedlo a co všechno je zde ve hře, a dělal to trpělivě celé tři roky. Resumé je jasné: Můj Otec vás stvořil, abyste jako jeho děti věčně žili s ním v jeho nekonečné blaženosti. Avšak ten, kdo odmítá a nepřijímá tak nesmírný dar, kdo nerespektuje jeho přikázání, musí naopak počítat s tím, že bude navěky nevýslovně nešťastný.

Pán nemyslel jen na své současníky. Než odešel z tohoto světa zpět k Otci, nenechal nás jako sirotky, ale zajistil nám všechno potřebné, abychom mohli poznat a přijmout vše, co nám sdělil o našem určení, a zanechal nám k tomu spásné prostředky a jasné pokyny, jak si máme počínat, abychom dosáhli svého cíle, kam se máme obrátit, když zbloudíme, když se zraníme nebo onemocníme na své cestě k věčnému cíli. Nemusíme vůbec závidět těm, kteří se s ním za jeho pobytu zde na zemi osobně setkávali, kterým žehnal, které uzdravoval a je zasvěcoval do Božích plánů a tajemství. To všechno je pro nás ve skutečnosti ještě dostupnější než jeho současníkům. Všechno máme zajištěno a doslova prostřeno v jeho jediné spasitelné Církvi. Jestliže Bůh chce, abychom ho nazývali Abba, a to je výraz, který je ještě něžnější a ještě důvěrnější než naše „tátinku“, pak je to proto, abychom si byli stále vědomi, jak na nás myslí, jak se o nás stará, jak se o nás bojí, jedním slovem, jak nás miluje. Láska toho nejlepšího otce na tomto světě je jen slabý obraz jeho lásky a ještě slabší obraz toho, čeho je pro nás schopen a co pro nás skutečně dělá.

Tyto zcela reálné skutečnosti jsou nám však přístupné jedinou cestou, a tou je **víra**, která je schopná nás uvést za hranice toho, co je pouze přirozené. Ačkoliv si na všem přirozeném

Dokončení na str. 9

Velký Hallel

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 19. října 2011*

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl s vámi rozjímat o žalmu, který shrnuje celé dějiny spásy, o kterých svědčí Starý zákon. Jedná se o velký hymnus chvály, který oslavuje Hospodina v mnoha projevech dobroty, opakujících se v lidských dějinách; je to žalm 136 nebo 135 podle řecko-latinské tradice.

Slavnostní modlitba díkyvzdání známá jako „velký Hallel“, žalm, který se zpívá tradičně na závěr hebrejské velikonoční hostiny a modlil se ho pravděpodobně i Ježíš při Poslední večeři, kterou slavil se svými učedníky; naznačují to totiž poznámky evangelistů: *Potom zapěli chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.* (Mt 26,30; Mk 14,26) Horizont chvály tak osvětluje obtížnou cestu na Golgotu. Celý žalm 136 vytváří formu litanie se skandovanou repetiční antifonou *jeho milosrdenství trvá na věky*. V celé skladbě jsou vypočítávány mnohé Boží zázraky v lidských dějinách, jeho ustavičné zásahy ve prospěch jeho lidu; na každou proklamaci spásného Božího činu odpovídá antifona se základní motivací ke chvále: je to věčná Boží láska, láska, která podle obecného hebrejského termínu zahrnuje věrnost, milosrdenství, dobrotu, milost, něžnost. To je sjednocující motiv celého žalmu, opakovaný ve stále stejné formě, zatímco jeho jednotlivé paradigmatické projevy se mění: stvoření, osvobození, exodus, dar země, trvalá Hospodinova prozřetelnostní pomoc jeho lidu a všemu stvoření.

Chvála za stvoření

Po trojí výzvě k díkyvzdání svrchovanému Bohu (v. 1-3) je Hospodin oslavován jako Ten, kdo koná „velké divy“ (v. 4), z nichž první je stvoření: nebe,

země, hvězdy (v. 5-9). Stvořený svět není pouhá scenérie, do které je vloženo spásné Boží jednání, ale je samotným počátkem onoho zázračného konání. Stvořením Hospodin projevuje veškerou svou dobrotu a krásu, odvažuje se stvořit život a projevuje tak vůli po dobru, ze které pramení všechno další spásné jednání. A v našem žalmu, který obohacuje první kapitolu Geneze, je stvořený svět sestaven ze svých základních prvků, důraz je kladen především na hvězdy, slunce, měsíc, velká stvoření, která vládnou dnu a noci. Nemluví se zde o stvoření lidské bytosti, ale ta je stále přítomná; slunce a měsíc jsou zde pro něho – pro člověka –, aby odměřovaly člověku čas a uváděly ho tak do vztahu se Stvořitelem skrze určení liturgických dob.

Chvála exodu

A jsou to právě velikonoční svátky, které jsou evokovány hned, jakmile žalm přejde k Božím projevům v dějinách, a začíná velkou událostí osvobození z egyptského otroctví, exodem popisovaným v jeho nejvýznamnějších složkách: osvobození z Egypta ranou prvorozených, východem z Egypta, přechodem Rudého moře, putováním pouští až ke vstupu do zaslíbené země (v. 10-20). Nacházíme se v okamžiku vzniku izraelských dějin. Bůh mocně zasáhl, aby přivedl svůj lid ke svobodě; skrze Mojžíše, svého vyslance, se postavil proti faraonovi, zjevil se v celé své velikosti a nakonec zlomil odpor Egyptanů strašnou ranou smrti prvorozenců. Tak může Izrael opustit zemi otroctví i se zlatem svých utlačovatelů (srov. Ex 12,35-36), „se zdviženou paží“, znamením jásohu nad vítězstvím. Také u Rudého moře

Dokončení na str. 8

Výzva k bdělosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bděte, protože neznáte den ani hodinu.

Podobenství, které Pán dnes vypráví, je součástí jeho závažných poselství o posledních věcech člověka. Připrav se na ně velkou usebraností a prosbou o pomoc Duha Svatého.

Sleduj příběh deseti panen jako názorný obraz toho, jaké je tvé postavení a tvé poslání, k němuž jsi povolán křtem svatým. Pán si tě pozval jako člena svého doprovodu, abys byl nositelem světla. Patřit k těmto vyvoleným je velká čest, ale nesmíš zapomínat, že toto vyznamenání je spojeno také s odpovědností. Pán na tebe spoléhá, proto tvé zařazení do slavnostního průvodu není důvodem k bezstarostnosti, nýbrž o to větší odpovědnosti a moudré a vynalézavé prozíravosti, abys byl připraven splnit své poslání za všech okolností.

Z jeho vyprávění se totiž dovídáš o smutné skutečnosti: celá polovina jeho vyvolených bere svůj úkol na lehkou váhu. Jestliže počáteční nadšení nevyvolá potřebnou změnu, nepřivede tě k větší horlivosti a připravenosti, nýbrž jen ukolébává falešné sebevědomí, stává se nakonec spíše škodlivé a nebezpečné. Nemáš i ty všechny důvody uvědomit si tu skutečnost, jak rychle ti dochází olej počátečního elánu a dobrých předsevzetí? Když se pro něco nadchneš, nenechej se unést planým citem a uvědom si, že tím se ještě nic nezměnilo a ničeho podstatného nebylo dosaženo. Je třeba počítat s usilovnou a soustavnou prací, s trpělivým čekáním, i když ti přitom někdy únavou padají víčka. Zůstaň trpělivý a připravený. Nejsou to pozvání, kdo určují Ženichův příchod, nýbrž jeho věc a jeho právo, a ty naopak máš myslet na to, aby až přijde, našel tě připraveného tam, kde máš být. On sice předem neohlašuje, kdy přijde, ale můžeš si být jist tím, že opravdu přijde.

Přichází Ženich, poďte mu naproti!

Dívej se nyní pozorně, co ta zpráva způsobí u podřimujících panen. Zatímco pro jedny z nich je to důvod k nepopsatelné radosti a jásotu, u druhých panen je tento tak dlouho a toužebně očekávaný příchod důvodem k zděšení: jejich lampy vyhasly! Jak by se s nimi mohly zařadit do světelného průvodu? Kde vzít nyní potřebný olej? Opatřit si ho teď uprostřed noci už nebude snadné. Za této situace už jim nemohou

pomoci ani jejich družky. Nepokládej to za neochotu, že jim odmítají svou pomoc: prozíravé a věrné panny by tím ohrozily svůj vlastní úkol.

Nespoléhej proto na to, že se s někým „svežeš“, nespoléhej na své dosavadní postavení, dlouholetou příslušnost k nějaké třeba i svým způsobem privilegované skupině či hnutí. To nikomu nezajišťuje, že se nemůže ocitnout v nečekaných nesnázích. Nespoléhej na to, že nějaké řešení se už vždycky najde. Raději i uprostřed té největší duševní pohody a prožívané radosti počítej s tím, že se může dostavit selhání, které vyústí v nenapravitelnou situaci, a dveře Boží milosti a přízně ti mohou zůstat neodvolatelně zavřeny.

Pošetilé panny tloučou na dveře: *Pane, otevři nám!* Ještě před krátkou dobou byly tyto dveře pro ně dokořán otevřeny. Jak snadno mohly vstoupit do zářící hodovní síně, kde jsou pro ně připravena místa! Stačilo, aby byly včas připraveny jako jejich moudré a prozíravé družky.

Bohužel dostávají odpověď, kterou se naplňuje jejich nelibostný osud: *Neznám vás!* Ano, slyšíš dobře. Ten nejlaskavější a nejdobrotivější Pán umí vyslovit také taková tvrdá a neúprosná slova. Celé toto podobenství ti Pán staví před oči právě proto, aby tě včas upozornil, že své křesťanské povolání musíš brát velmi vážně. Každá lehkomyšlnost a vlažnost tě může nepříjemně a dokonce i nenapravitelně zaskočit.

Bůh je stejně tak dobrotivý jako spravedlivý. Nepodléhej pokušení vytvářet si jednostranný a nepravdivý obraz o Ježíši, kterému postačí prozpěvovat *Pane, Pane!*

Nebude-li tvůj život zářit skutky obětavé lásky a opravdové spravedlnosti, které od tebe Pán očekává, nemůže tě potřebovat a nebude tě ani znát. Boží láska a milosrdenství nás vybízejí k důvěře, nikoliv však k pohodlné lehkomyšlnosti, vlažné povrchnosti a opovázlivému spoléhání. Jestliže nám jednou odpustí náš hřích, není to návod, abychom ho opakovali, ale abychom se ve vděčné lásce a činné horlivosti stále více spojovali s Bohem.

Proto se vžij do situace družiček, které byly pozvány na svatbu, a nakonec zůstaly samy ve tmě před zavřenými dveřmi, aby tě tento jejich bolestný zážitek včas varoval před podobným osudem. Je možné slyšet od Ženicha něco horšího než *Neznám tě?*

Ta slova mohou uslyšet i ti, kteří s ním jedli a pili a v jeho jménu činili mnoho zázraků⁽¹⁾, jestliže do poslední chvíle nezachovají jeho slovo.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,12–16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízni a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. čtení – 1 Sol 4,13–18

Nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: *My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.*

Evangelium – Mt 25,1–13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: *Ženich je tady! Jděte mu naproti!* Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: *Dejte*

Dokončení na str. 10

Nežádej od Pána, aby změnil svou přislušnost, ale ty sám změň rychle a rozhodně, co můžeš a máš změnit: míru své trvalé připravenosti na jeho příchod. I ta jeho slova, která se ti zdají přísná, jsou ve skutečnosti slova lásky: Nevaruje tě, aby tě strašil, ale aby vyburcoval tvou horlivost. Velice mu záleží na tom, abys Jej doprovodil do hodovní síně s lampou jasně zářící, jen olej do své lampy si musíš včas připravit sám.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,23; Lk 13,27–28.

Služebnice Boží Gabriela Terezie Borgarino (1)

Po více než dvou staletích od prvních zjevení lásky Ježíšova Srdce svatě Markétě Marii Alacoque (1647-1690), sestře řádu Navštívení ve Francii, zjevilo se Ježíšovo Srdce znovu v celém svém jasu a vylilo svou nesmírnou lásku na sestru Gabrielu Borgarino z kongregace Sester lásky, která prožila svůj život mezi sporákem a pokornými službami nemocným.

Narodila se 2. září 1880 v Boves v provincii Cuneo zemědělcům Vavřinci Borgarinovi a Marii Cerato, křesťanským manželům bohatým na víru a lásku.

Křest přijala spolu se svým bratrem, který pak zemřel ve věku osmi let, a dostala jméno Terezie. Před narozením těchto dvojčat měli rodiče již pět dětí a dalších pět se narodilo později. Terezie přijala podle tehdejších obyčejů v sedmi letech svátost biřmování. Po 50 letech napsala P. Dominikovi Borgnovi některé vzpomínky z dětství: *Měla jsem asi 6 nebo 7 roků, vzpomínám si dobře, že jsem seděla na lůžku a čekala na maminku, která mě ráno a večer oblékala a svlékala, když jsem spatřila bílou houbičku, která se posadila na moje rameno a řekla mi zcela zřetelně: „Buď hodná a poslušná svých rodičů a zachovávej svatá přikázání, a uvidíš... uvidíš...“ ta poslední slova opakovala dvakrát a pak už jsem ji neviděla. Když přišla maminka, všechno jsem jí vyprávěla a ještě jsem jí řekla: „Maminko, vyletěla, a ani nerozbila okno.“ My jsme totiž neměli v oknech sklo, ale jen bílý papír.*

K prvnímu svatému přijímání přistoupila v devíti letech. *Byla jsem připuštěna k prvnímu svatému přijímání, když mi bylo devět a půl roku. Podle pana faráře jsem měla mít deset let, ale udělal pro mě malou výjimku. To šťastné ráno mi moje maminka oblékla čisté šaty a řekla, abych šla do kostela s ostatními družkami. Bylo nás hodně, a když jsem přijala Ježíše, slyšela jsem jeho božský hlas, který mi řekl: STANEŠ SE SESTROU! Když jsem přišla domů,*

celá spokojená jsem to vyprávěla mamince: „Ježíš se mnou mluvil a řekl mi, že mě udělá sestrou.“ Tatínkovi jsem to nikdy neřekla. Maminka mě okřikla a málem mě uhodila. Mnoho nescházelo a byla by mě nechala bez snídaně. Mlčela jsem, ale Ježíšův hlas jsem stále slyšela. Mnohokrát, když jsem šla na požehnání, viděla jsem z Hostie vycházet paprsky a myslela jsem si, že to vidí i ostatní dívky. Když jsem jim to řekla, divily se tomu a jedna řekla: „Tak se staneš sestrou.“ Poznala jsem, že o těchto věcech není radno mluvit, a nikdy jsem se už o tom nezmínila, kdykoliv za mnou Ježíš po svatém přijímání přišel.

V jedenácti letech, po třech ročnicích základní školy, začala pracovat podobně jako její sestry v jedné z deseti přádelen, které tehdy v Boves existovaly. Otec kromě práce ve vlastním sadu pracoval spolu se syny v četných mramorových, břidličných a vápencových lomech v okolí. Ve věku dospívání se musela v nemocnici podrobit operaci cyst a zde se poprvé setkala se Sestrmi

Gabriela Terezie Borgarino

lásky, které poskytovaly pacientům zdravotní i duchovní služby.

Terezie Borgarino byla uchválena dobrotou sester a jejich charakteristickým širokým čepcem, který nosily, a připadaly jí jako andělé těšitelé. Čepce sice po staletí charakterizovaly tyto sestry, ale v roce 1964 je vyměnily za jednodušší pokrývku hlavy, protože byly nepraktické a překážely hlavně při službě na operačních sálech.

Terezie pak sestry v nemocnici navštěvovala a pomáhala jim v jejich službě. Postupně v ní rostlo řeholní povolání, ale pociťovala přitom úzkost, protože se jí zdálo, že je příliš chudá a nevzdělaná, než aby se mohla stát řeholní sestrou.

V 17 letech skončila s prací v přádelně a stala se služkou v jedné rodině v Boves. Zde se cítila velmi dobře, protože v rodině měli dceru v jejím věku, která toužila vstoupit ke klariskám. Navštěvovala s ní klášter klarisek a tyto návštěvy živily její

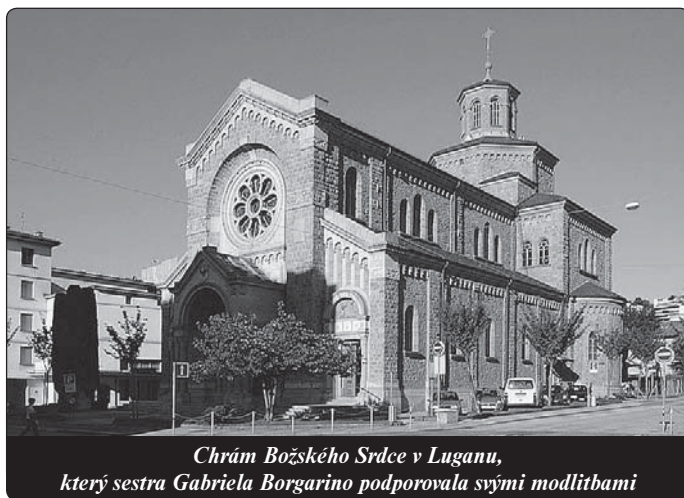
povolání. Pochopila však, že není pro ni určen klauzurní život, ale život spíše aktivní.

Když jsem dosáhla věku, že jsem se mohla sama rozhodnout, trápila mě jedna věc: že nebudu moci vstoupit k Sestrám lásky, jsem příliš nevzdělaná a příliš chudá, myslela jsem, že sestry jsou aspoň učitelky. Ale Ježíš mi prokázal tu milost a učinil mě sestrou, i když jsem nebyla toho hodná. Překonala odpor své rodiny a v 18 letech požádala o přijetí k Sestrám lásky, k nimž vstoupila 2. února 1899.

Tato kongregace byla založena v roce 1633 svatým Vincencem z Pauly (1581-1660), který svěřil formaci postulantek vdově Luise de Marillac (1591-1660), která byla v roce 1934 prohlášena za svatou jako zakladatelka a první hlavní představená kongregace. Sestry tak představují ženskou větev mužského řádu svatého Vincence založeného 1625 a nazývaného vincenciáni nebo lazaristé.

Představená nemocnice v Boves uvedla v březnu Terezii do nemocnice ve Fossano, kde se připravovala na život zcela zasvěcený Bohu. Ale její zhoršený zdravotní stav po jedné nehodě, která se jí přihodila, jí nedovoloval těžší práce, které s pokorou a zápalem vykonávala pro komunitu a pro nemocnici, a proto ji představené poslaly na nějaký čas k rodině.

Příbuzní ji přesvědčovali, aby odešla ke klariskám v Boves, které byly blíže domova, ale ona setrvala u svého povolání k Sestrám lásky. Ty na ni již čekaly a Terezie se chystala k odjezdu, když se objevila nová překážka. Otec spadl ze stromu a ležel v nemocnici s trojnásobnou zlomeninou. V citovém rozpoložení prohlásil: *Běž si, ale jestli odejdeš, bude to moje smrt. Tereza zoufala z pomýšlení, že když se zpozdí, nebude přijata, vrhla se ke svatozátku. Ježíši, můj Ježíši!* Naštěstí zasáhl farář a požádal klášter o odložení termínu, až se otec uzdraví. Jakmile otec nabyl sil,

Chrám Božského Srdce v Luganu, který sestra Gabriela Borgarino podporovala svými modlitbami

Tereza se odebrala do kláštera. Po krátkém pobytu ve vojenské nemocnici v Turíně nastoupila 30. června 1901 znovu do noviciátu v provinčním domě sester v Turíně.

Střídala práci, studium a modlitbu, osvojila si plně ducha kongregace, který jí předal zakladatel. Dokončila období postulantky a 10. března 1902 přijala řeholní hábit a jméno Gabriela.

Jako novicka pracovala nejdříve v kuchyni v nemocnici Misericordia v Angeře na levém břehu Lago Maggiore, kam přišla s prostým rancem, který obsahoval celé chudíčké jmění pokorné sestry. Vyznačovala se ochotnou službou nemocným, kteří přicházeli do chudého domu sester, aby zde našli přijetí a pomoc. Rozdělovala s dobrotou a láskou polévku, kterou připravila v kuchyni. Její práce začínala ve 4 hodiny ráno, kdy kraj ještě spí a rybáři se vracejí z nočního lovu.

Starší sestry, které se s ní stýkaly, upozorovaly u ní zvláštní vztah k Bohu, který se projevoval i v těch nejmenších každodenních věcech.

Uplynuly tak čtyři roky. Získala si velkou oblibu u sester, faráře, chudých i u místních rybářů. Připravovala se již na první sliby, když představené z Turína rozhodly o jejím novém působišti jako kuchařky ve významném Domě odpočinku Rezzonico v Luganu v italském Švýcarsku. Farář jejího odchodu litoval, ale ona řekla: *At mě poslušnost posílá kamkoliv, najdu tam Ježíše, abych mu sloužila, a to mi stačí.* Dorazila na místo jednu mrazivou neděli v lednu 1906 za vydatného sněžení. Měla 26 let, byla silná, prostá a věnovala se práci s pilí a dobrotou. Hosté si ji ihned oblíbili a ti neaktivnější jí pomáhali při její pokorné práci v kuchyni, při úklidu a při péči o kuřata.

Konečně 2. července 1906 slavnostně oděna složila v nemocniční kapli slib chudoby, čistoty a poslušnosti a přijala znovu jméno Gabriela.

Blízko domu byl kostel Panny Marie zvané Madonnetta, kam chodily sestry každé ráno na mši svatou, a na tomto místě přijímala sestra Gabriela zvláštní milosti od Pána Ježíše.

První neděli v říjnu 1907 přišla do kostela a šťastnou náhodou byla první osobou, kterou farář Hannibal Lanfranchi potkal před svatostánkem. Tento kněz bude později iniciátorem chrámu zasvěceného Božskému Srdci, který sestra Gabriela podporovala svými modlitbami. Byl posvěcen 6. listopadu 1927.

Od roku 1907 začala sestra Gabriela říkat: „Ježíš mi řekl...“ „Ježíš mi říká...“ Mezi hrnci, sporákem a kurníkem se stávala tato neznámá sestra stále větší důvěrnici Pána Ježíše. Ale i u ní jako u všech mystiků nadešla „noc víry“, ve které neslyšela Ježíšův hlas, ani nepocítovala jeho přítomnost, všechno se ztrácelo v nicotě a v pocitu opuštěnosti a jevílo se jako marné. Tento stav vnitřní temnoty trval u sestry Gabriely pět let. Její zpovědník a duchovní vůdce, který docházel do Lugana z Como, nemohl přijít vzhledem k poměrům první světové války a sestra postrádala jeho duchovní vedení. Později řekla jedné spolusestře: *Dříve, než se mi Ježíš zjevil, strávila jsem pět let v úplné opuštěnosti, aniž by mi kdokoliv pomohl. Jeden den, když jsem velmi trpěla, řekla jsem to jednomu starému zpovědníkovi, a on mi odpovéděl: Poslechni, udělej krásný úkon lítosti. Už jsem pak o tom s nikým nepromluvila.*

Snažila se, aby ve všem zachovala řeholi a poslušnost, lásku ke všem a snášela zkoušku klidně a s trpělivostí. Později napsala: *Nacházela jsem se v nehlubší temnotě a snažila jsem se, aby nic neproniklo na povrch. Pochopila jsem, že mohu pro Něho všude sbírat květy, i na sněhu. Snažila jsem se sbírat ustavičně ty nejmenší květy pokory, sladkosti a umrtvování...*

(Pokračování)
Překlad -ls-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (15)

PŘÍSNOST BOŽÍ SPRÁVEDLNOSTI

8. října 1975

Mnozí nejsou schopni připustit možnost budoucího velkého trestu. Mnozí o tom pochybují, jiní to rozhodně odmítají a tvrdí, že velký trest je v rozporu s Božím milosrdenstvím.

Ani moji apoštolové nechtěli přijmout myšlenku mého utrpení a smrti; nechtěli věřit mým slovům. Domýšlivost bránila apoštolům jasně vidět, nedostávalo se jim daru moudrosti.

Dnes se u mnohých opakuje totéž.

Já, Slovo vtěleného Boha, Bůh jako Otec a Duch Svátý, stal jsem se par excellence obětí přísné Boží Spravedlnosti.

Láska ke ztracenému lidstvu rozhodla u Nejsvětější Trojice o mém vtělení, utrpení a smrti. Z úst Spravedlnosti bylo vysloveno: „Pro hříchy přichází protivenství.“

Hřích je osobní a společenský dluh, který jednotlivý člověk a společenství mají u Boha. Bůh může vždy požadovat částečnou satisfakci. Řekl jsem částečnou, protože ani jednotlivec, ani společnost nejsou schopni splatit celý dluh. Proto Bůh rozhodl o mém vtělení, utrpení a smrti.

Tatáž neviditelná věc

Těm, kteří s takovou jistotou tvrdí, že není třeba mluvit o trestech, ale vždy jen o Božím milosrdenství, odpovídám energicky a tvrdím, že Milosrdenství a Spravedlnost jsou tatáž neviditelná věc.

Odpovídám nekompromisně: „Bůh se nenechá vysmívat.“

Odpovídám, že když nepravost překročí bezpečnou míru, jak to vy říkáte, Spravedlnost přistoupí k nezbytným opatřením.

Řekl jsem to a opakují, že města této generace nevěřící a bezbožné jsou horší než Sodoma a Gomora, řekl jsem, že zkáza pronikla všude, že zlo se šíří na zemi s prudkostí rozběsněného potoka.

Ani moje Církev není imunní.

Mnoho mých kněží je nakaženo. Odmítání Boha se stalo něčím zcela všeobecným.

Nádoba přetéká

Moji ubozí kněží, jak jsou krátkozrací, když nevědí, když nevidí, když nechápou, jak Bůh ve svém hněvu je vždy veden záměrem milosrdenství!

Ale proč tolik mých kněží nemyslí na moji strašnou agonií v Getsemanech? Proč nemyslí na to, že můj krvavý pot, moje opuštěnost od Otce dopadly jako tíže Boží spravedlnosti na Mne, jednorozeného Božího Syna? To z toho důvodu, že jsem vzal na sebe všechny lidské hříchy...

Také tato spravedlnost byla plodem a záměrem nekonečného milosrdenství.

Nevěra a zaslepenost nemožnou zadržet Boží rámě, aby nezasáhlo pyšné a zpupné lidstvo. Mohla je zadržet moje Matka. Utrpení dobrých a nevinných, heroické oběti duší, dobrovolných obětí mohly zmírnit rozšíření stanoveného trestu.

Ale nyní nádoba přetekla. Míra je svrchovaně dovršena, lavina se spustila, i když zaslepenost brání lidem vidět předehru nesmírné katastrofy.

A přece Boží Milosrdenství, které mnozí moji kněží nedokážou smířit s Boží Spravedlností, dalo do pohybu četné zárodky pro očištěnou a obrozenou Církev a v nových strukturách také pro lidstvo, aby bylo osvobozeno od všeho šilenství lidské pýchy.

Synu, hlásej to: naléhej, aby se duše věnovaly modlitbě, pokání

► a obrácení. Mějte důvěru! Bůh i ve své spravedlnosti je vždy Láska a Láska je hybnou silou všeho jeho konání.

Žehnám ti. Miluj Mne. Splácej Mi svou láskou nevděčnost i a urážky.

JEDNOSMĚRNÁ CESTA

12. října 1975

Synu, vícekrát jsem tě upozornil na „jednosměrnou cestu“. Užívám tento termín běžný v chaotických a zkažených moderních městech.

Každá cesta začíná v určitém bodě, vine se rovinami a mezi horami, mezi dvěma břehy, které určují její šíři, aby skončila v jiném bodě, ve svém cíli.

Nuže, život každého člověka je jako cesta: má svůj výchozí bod a svůj konečný cíl. Každý člověk musí projít svou cestou od věčnosti určenou.

Ale člověk mezi všemi tvory země je jediným stvořením svobodným a rozumným, schopným rozlišovat dobro a zlo, chtít ho nebo odmítat. Proto je člověk tak velký, aby byl podobný Bohu.

Všechno ostatní tvorstvo, které žije na zemi, na rozdíl od člověka, je nevyhnutelně určeno svou přirozeností svým stanoveným chováním. Není mu dáno sejít z cesty na jinou, než jakou mu určil Stvořitel.

Člověk, obdivuhodný tvor vybavený inteligencí a vůlí, má svobodu přijmout nebo odmítnout cestu, kterou mu vytyčil Bůh, jeho Stvořitel, aby mu usnadnil dosažení konečného cíle, věčné spásy jeho duše.

Je to zvláštní a hrozné, že člověk zneužívá dar, který ho pozvedá nad všechny jiné živé bytosti na zemi, a odmítá jít v pozemském vyhnanství po cestě, takže zabočuje na temné křivolaské cesty, které vedou do zkázy a věčného zavržení.

Bylo by to zvláštní, kdybychom nevěděli o pádu Satana, knížete lži, a o svodech a nástrahách, kterými člověka obklopuje a svádí.

Satan může oslabit lidskou svobodu, ale nemůže ji zničit, ...pokud s ním člověk nespoupracuje.

Zbloudění člověka není ospravedlnitelné, protože Já, vtělené Boží Slovo, jsem vyléčil jeho slabost, nabídl jsem mu plody svého vykoupění, aby z nich mohl vždy čerpat.

Ale když jde ve stopách Satana a odmítá Boha, zahubí se.

Moje cesta

Lidé dnes opustili Mne, cestu, pravdu a život, cestu přímou a bezpečnou, a zabočují na cestu vytyčenou Satanem, Boží opicí.

Jestliže se neobráti, nedojdou spásy, navíc šílení rozsévají plevele v mé vinici se rozmnoží jako kobylky a připravují zkázu duším svými bludy.

Jsou to vtělení ďáblí, prožraní marností a pýchou; jejich spisy nejsou méně zhoubné než pornografie a jsou všudypřítomné: v seminářích, v klášteřích, ve školách. Jejich jed je vražedný a nachází oběti zvláště mezi mládeží. Cesta každého člověka začíná v mateřském lůně a cílovým bodem je tělesná smrt, která určuje neodvolatelný soud, po kterém začne věčný život šťastný nebo nešťastný, podle toho, zda užíval nebo zneužíval svou svobodu.

Já, věčné Slovo, od věčnosti plozené Otcem, vtělené v plnosti časů v nejčistším lůně mé Matky a vaší Matky, jsem slavně přítomen po Otcově pravici, a jsem stále uprostřed vás v Těle, Krvi, Duši a Božství v tajemství víry a lásky.

I Já jsem chtěl projít svou jednosměrnou cestou na zemi, jako všichni jiní lidé.

Výchozím bodem bylo mé panské početí v lůně mé Matky; mým cílovým bodem kříž, tedy tělesná smrt.

Já, Cesta, jsem vykonal pro vás cestu na zemi, aby každý z vás tím, jak Mě následuje, měl svou cestu usnadněnou a neměl pochybnosti, nejistoty a nebezpečná zbloudění.

Moje cesta je jednosměrná (nepřipouští zbloudění ani návraty), je dobrá a bezpečná pro každého člověka dobré vůle a začíná úkonem nekonečné pokory.

Nekonečná pokora

Vtělení pro Mne, Božího Syna, je úkon nekonečné pokory, aby všichni lidé poznali, že pokora je základní ctnost, bezpečný a nezbytný základ pro každou ctnost.

Stačilo by, aby četní lžiteologové trošičku rozjímali o této božské realitě: narodil jsem se v neobyvatelné jeskyni, ve stáji studené, vlhké a znečištěné výkaly, začal jsem svou cestu na světě v absolutní chudobě.

Co si o tom myslí moji následovníci, kteří holdují civilizaci konzumu? Co si o tom myslí moji kněží?

Co si o tom myslí všichni ti troufalí teologové, kteří s oblibou píšou jedovaté knihy se sofismaty, komplikovaným rozumováním a zapominají na božskou prostotu mého evangelia? Já jsem Bůh nekonečně jednoduchý a miluji jednoduchost.

Tito teologové, kteří milují pohodlné byty, dobře vytápěné, nemyslí na svého Spasitele narozeného ve stáji, kde nebylo nic z toho, co mají všichni lidé.

Copak nevidí ten pronikavý rozdíl mezi mým a svým životem, životem dnešních křesťanů chtivých bohatství a pohodlí, kteří nejsou ochotni zřít se ničeho, ani nedovolených věcí?

Jsou to lhotejní egoisté, kteří pohrdají Bohem, hluší ke každému slovu mého Náměstka na zemi, ochotní odporovat jeho slovu, protože nestrpí výstrahu, kterou vyvolává Pravda.

Copak si nevšímají tito moji kněží, a to nejen na nejnižším stupni, jaké bahno ustavičně vrhají na moji Církev?

Zapomněli na slova mého apoštola Pavla: „Bůh dává jasné z nebe najevo svůj hněv při každé bezbožnosti lidí, kteří svou nespravedlností překáží pravdě, neboť to, co je možno

o Bohu poznat, to jim Bůh zjevil.“ (Řím 1,18-19)

Já, vtělené Slovo, jsem jasně ukázal svou cestu, kterou jsem prošel zde na zemi s pokorou, chudobou, poslušností, v nejkřutějším utrpení z lásky k mému Otcovi a bratrům.

Ať začnou číst všichni, křesťané, kněží i biskupové, ať čtou dobře moje slova určená vám všem v listě Římanům: „Ačkoli Boha poznali, přece ho nectili a neprojevovali mu vděčnost.“ (1,21)

Pýcha a domýšlivost

Jsou snad dnešní křesťané lepší než pohané před dvaceti staletími? Může se očekávat, že dnešní křesťané se zachránějí od Božího hněvu, když opustili cestu, aby se ztratili na temných křivolaských stezkách nejhanebnějších vášní? Chtějí uhasit moji pravdu a zahrabat ji do propasti své pýchy a domýšlivosti.

Není to přesně to, co dělájí falešní proroci a propagátoři novoprotentismu, který není o nic lepší než ten první, a maskují se přitom odporným pokrytectvím?

Zvolili jiné cesty, které nejsou moje cesty. Často se dovolávají mého milosrdenství. Nyní nastal čas milosrdenství, ale propuká hodina spravedlnosti. Můj a váš Otec bude strašný ve své spravedlnosti.

Chtěli by ve své strašné slepotě, abych zapřel svůj život, samu svoji identitu pravého Boha a Člověka.

Synu, ještě jednou tě žádám, křič silně všem tuto výzvu k pravému obrácení. Neboj se reakcí, které vyvoláš. Chci všechny spasit. Ale jestliže nepřestane jejich tvrdošijnost v pýše, budou rozmetáni jako prach ve větru.

Jestliže nechtějí otevřít oči pro světlo, které Já, Světlo světa, jsem přinesl, budou mít jako plod temnotu v čase i na věčnosti.

Žehnám ti a se Mnou ti žehná moje a tvoje Matka.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (3)

Akce v oratoři

Nápady se množily. Často uspořádali určitý druh „výstavy umění a řemesel“. Kdo např. pracoval jako krejčí, představil svůj nový model šatů, stolař kus nábytku, obuvník pár bot, malíř svůj obraz. Vítězů bylo mnoho, protože bylo mnoho vystavovaných druhů, a oratoriáni je oslavovali velkým pokřikem a potleskem. „Umělecké výrobky“ byly pak vystaveny na určitém místě, aby je lidé mohli obdivovat a chválit. Ale poslední cíl dona Kašpara byl přivést mladé k častému přijímání svátostí. Motivem veškeré jeho práce bylo setkání s Bohem. Proto na závěr her následovala návštěva Ježíše v Eucharistii: odtud pramenila síla k šťastnému a pokojnému životu.

Na nedělní mši svatě a katechismu nesměl nikdo scházet. To platilo kategoricky pro všechny zapsané. Také dbal na čistotu srdce. „Čistotou buduje člověk ve svém srdci chrám Ducha Svatého; také tělo se stává nástrojem Boží slávy a ještě více jeho příbytkem.“

Mariánská kohorta

Oratoř u Svatého Pavla se v celé Veroně velmi proslavila. Horliví kněží se zajímali, zda by se tyto zkušenosti mohly rozšířit. Brzy se zrodily oratoře u Sv. Štěpána, u Sv. Nazaria a Celsa, Sv. Anastázie a Sv. Jiří. Zvláštní skupina mladých „agregati“ – „přidružených“ doprovázela dona Kašpara při těchto expedicích. Bertoni pečoval o koordinaci a zřídil k tomu cíli zvláštní strukturu, kterou nazval „Mariánská kohorta“. Od Panny Marie očekával ochranu tohoto díla.

Tím předběhl dobu v tom, co se později rozvinulo jako hnutí Katolické akce. „Mariánská kohorta“ byla totiž rozdělena na skupiny seniory, mládež, žáci, děti, podobně jak je tomu

Sv. Kašpar Bertoni

dnes v Katolické akci (v Itálii). Byly zde i jiné analogie a cíl byl stejný: učinit určité sociální skupiny více křesťanskými, především mezi mládeží, která se mohla snadno stát kořistí zvrácené mentality určité části společnosti, jež šíří nikoliv svobodu, ale svévoli, nikoliv rovnost, ale rovnostářství.

„Přidružení“

Úkoly se staly ještě náročnějšími, když přišly požadavky na zakládání oratoří mimo město. Bertoni si věděl rady. „Přidružení“ byli vždy k dispozici. Vytvářeli desetičlenné skupiny zvané dekurie. Ty vyjížděly do okolí v předvečer pořádané

akce. K jídlu byla polenta a fazole, spali na slámě.

Don Kašpar u těchto výprav nescházel. Nejen proto, že věřil v sílu „kontaktů mezi podobnými“, jejichž vzorem byli „přidružení“, a ti dávali novým svým příkladem zakoušet přednosti tohoto společenství, ale chtěl dobrý výsledek těchto výprav také doprovázet svou modlitbou a svěřit svoje „dekurie“ ochraně nebe a svatých.

Další den začal slavným procesím, kterého se účastnili oratoriáni spolu s mládeží z daného místa. Vyznačovalo se to přímo „vojenskou“ rázností, což demonstrovalo pevnou vůli veřejně vyznávat svou víru.

Když po pochodu všemi hlavními ulicemi přišli do kostela, poklekli mladí na holou zem a pokračovali ve zpěvu a modlitbách. Využívali ducha lidové zbožnosti venkovského lidu. Nejslavnější okamžik nastal, když don Kašpar vystoupil na kazatelnu: byly to vášnivé výzvy k následování Krista a návody, jak se svěřit do ochrany Panny Marie.

Don Kašpar neznal polovičatost. Mladý člověk, který se odevzdal Bohu, to měl projevovat

zcela jasně celým svým životem. Přidružení k oratoři znamenalo pro něho silný prostředek, aby se necítil osamělý. To bylo pro dona Kašpara charakteristické: kráčet ve víře vždy v síle společenství.

Ve věznicích

Mladý kaplan u Svatého Pavla neopomíjel ani další záležitost: péči o uvězněné v nedalekém ústavě Santa Maria della Vittoria. Věznice i v té době byly přeplněné, byli zde političtí vězni, běžní delikventi, deviantní mládež. Don Bertoni se s vězni důvěrně sblížil. Jeho návštěvy byly velmi očekávány. Jeho životopisec připomíná, že zbloudil navštěvoval, s velkou sladkostí povzbuzoval a poučoval, vyzýval delikventa nejen k tomu, aby trpělivě snášel trest za to, čím se provinil, ale aby také děkoval Pánu, který si ve své moudrosti a lásce tímto způsobem posloužil, aby ho přivedl na správnou cestu, k lepší svobodě, jakou dává Boží milost.

Kaplanem v nemocnici

V roce 1806 rozhodly městské úřady, že otevrou malou nemocnici u brány del Battello della Vittoria pro nemocné vězně. Prostředků v pokladně však na to bylo velmi málo. Aby bylo zajištěno fungování tohoto zařízení, povolali mladého dona Kašpara, který projevoval takový zájem o tuto pokořenou a trpící společenskou skupinu. Jestliže nebylo snadné setkávat se se zdravými vězni, tím obtížnější to bylo s těmito „nemocnými“: žili se zklamanými nadějemi, nejednou proklínali život, Boha i svůj trpký osud. Od mladého kněze to vyžadovalo mnoho trpělivosti a lásky, aby vnesl trochu míru do prostředí, kam vstupovalo zoufalství a smrt. Don Kašpar neztrácel hlavu: spolu s lékařem určeným k péči o nemocné, dr. Giuseppem Barbierim, začal dílo asistence a posily, které vnášelo do tolika trpících duší něco klidu, odevzdanosti a pokoje.

HOLLYWOODSKÁ LEGENDA JOHN WAYNE BYL KONVERTITA

Hollywoodská legenda John Wayne, který zemřel v roce 1979, vstoupil rok před svou smrtí do katolické církve. Stalo se tak pod vlivem jeho ženy Josephiny Saenzové, která se celý život modlila za jeho obrácení. Manželé Wayneovi uzavřeli sňatek v roce 1933. Měli čtyři děti. Nejmladší Melinda byla matkou Wayneova vnuka Muñoze. Panoval mezi nimi velmi krásný vztah.

Když Wayne zemřel, měl jeho vnuk 14 let. Nyní je katolickým knězem v diecézi Orange v Kalifornii. Podle vnukova vyprávění vedl Wayne zcela jiný život, než jak si lidé podle jeho filmů většinou představují. Podle jeho sdělení se John Wayne řídil křesťanskými zásadami již před svou konverzí. Psal často Bohu obdivuhodná vyznání lásky.

Kath-net

Neomezoval se na slova. Z toho mála, co měl, přispíval těm nejubožejším a obstarával jim teplou fazolovou polévku a nějakou polentu.

„Soukromý památník“

Taková horlivá činnost by mohla budít dojem, že jde o člověka, který nemá čas na modlitbu. U dona Kašpara tomu tak nebylo. Kromě obvyklého každodenního slavení mše svaté, rozjímání, duchovní četby, růžence a návštěv Nejsvětější svátosti uměl mladý kněz obětovat i vzácné chvíle nočního odpočinku pro kontemplaci o Božích tajemstvích. Potvrzují to jeho poznámky počínaje 1. červencem 1808, kdy začal psát „Soukromý památník“, duchovní deník, který má jen 25 stránek, ale dává nám pochopit duši tohoto svěťce. Cesta dokonalosti, kterou Bertoni nastoupil již jako chlapec, dospívala v tomto období do stále hlubších a významnějších etap.

„Hledat Boha, vidět Boha ve všech věcech: to znamená povznést se nad všechny lidské věci.“ Je to konkrétní aplikace Ježíšových slov: „Jste ve světě, ale nejste ze světa.“

Velké duše

Don Kašpar nebyl se svým apoštolátem ve Veroně sám. Do historie se zapsali také don Pietro Leonardí, který spolu s Karlem Steebem pečoval o chudé a trpící. V tomto díle dona Leonardího pak pokračovaly „Dcery Ježíšovy“, zatímco péči o ty nejposlednější všech jazyků a ras převzaly „Sestry milosrdenství“.

Později poznal další dvě velké veronské duše: Magdalenu di Canossa a Leopoldinu Naudet. Ta první založila Kanosiánský institut, který pečoval o chudé a opuštěné dívky, ta druhá uvažovala o díle pro výchovu a formaci dívek z předních rodin. Tricetiletý don Kašpar byl jmenován zpovědníkem a duchovním vůdcem pro toto dílo.

(Pokračování)

Z www.stimmatini.it přeložil -lš-

VELKÝ HALLEL - dokončení ze str. 2

jedná Hospodin s milosrdnou mocí. Před Izraelem tak vyděšeným pohledem na Egypty, kteří ho pronásledují, až začne litovat, že opustil Egypt (srov. Ex 14,10-12), Bůh, jak říká náš žalm, *rozdělil Rudé moře na dvě části (...) a jeho středem dal projít Izraeli (...) Faraona s jeho vojskem svrhl do moře.* (v. 13-15) Obraz Rudého moře „rozděleného na dvě části“ jako by vyvolával představu moře jako velké obludy, která je rozdělena na dva kusy, a tak přestane být útočná. Hospodinova moc poráží hrozbu přírody i oněch vojáků, které lidé vyslali do pole: moře, které se zdálo být překážkou v cestě Božího lidu, nechává přejít Izrael suchou nohou a pak se uzavře nad Egyptany a zaplaví je. *Mocná ruka a napražené rameno Hospodina* (srov. Dt 5,15; 7,19; 26,8) se projeví v celé své spásné síle: nespravedlivý utlačovatel je poražen a pohlcen vodami, zatímco Boží lid „prochází středem“, aby pokračoval ve své cestě za svobodou.

Cesta pouští

O této cestě pak hovoří žalm, když připomíná velmi krátkou větou dlouhé putování Izraele do zaslíbené země: *Vedl svůj lid pouští, jeho milosrdenství trvá na věky.* (v. 16) Těchto několik

slov obsahuje prožitek čtyřiceti let, rozhodujícího období pro Izrael, který se dává Hospodinem vést a učí se žít ve víře, poslušnosti a učenlivosti vůči Božím zákonu. Jsou to svízelná léta, poznamenaná tvrdostí života na poušti, ale také léta šťastná v důvěře v Hospodina, v synovské důvěře; je to čas „mládí“, jak ho definuje prorok Jeremiáš, když promlouvá Hospodinovým jménem k Izraeli s výrazy plnými něžnosti a nostalgie: *Vzpomínám na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení, když jsi šla za mnou na poušti, v zemi bez osení.* (Jer 2,2) Hospodin jako pastýř ze žalmu 23, o kterém jsme v jedné katechezi rozjímali, čtyřicet let vodil svůj lid, vychovával ho a miloval, dovedl ho až do zaslíbené země, porazil také nevraživé nepřátelské národy, které mu chtěly překážet v cestě za spásou (srov. v. 17-20).

Dar zaslíbené země

V rozvíjení „velkých zázraků“, které vypočítává, dospěje náš žalm až k okamžiku závěrečného daru, naplnění Božího slibu daného praotcům: *Dal jejich zem do majetku, do majetku Izraeli, svému služebníku, jeho milosrdenství trvá na věky.* (v. 21-22) V oslavě věčné Hospodinovy lásky se nyní připomíná dar země,

dar, který má lid přijmout, aniž by ho kdy vlastnil, a bude žít stále v postoji vděčnosti za dar zdarma přijatý. Izrael přijímá teritorium k bydlení jako „dědictví“, termín, který označuje způsob nabytí vlastnictví jako dobra přijatého od druhého, tedy vlastnické právo, které zvláštním způsobem připomíná dědictví po otci. Jednou z Božích zálib je „darovat“; a nyní na konci pochodu z exodu Izrael, adresát daru, jako syn vstupuje do země skutečněného zaslíbení. Nyní začíná šťastná doba stability, radosti stavět domy, sázet vinice, žít v bezpečí (srov. Dt 8,7-13). Je to však také doba pokušení model a kontaminace s pohany, pocitu soběstačnosti, který dává zapomenout na původ daru. Proto se Žalmista zmiňuje o pokoreň a nepřátelích, o skutečnosti smrti, ve které se Hospodin ještě jednou projeví jako Spasitel: *On si vzpomněl na nás v našem ponížení, jeho milosrdenství trvá na věky, a vysvobodil nás od našich protivníků, jeho milosrdenství trvá na věky.* (v. 23-24)

Mít stále v paměti Boží dobrotu

V tomto bodě se naskytá otázka: jak můžeme z tohoto žalmu učinit svou modlitbu, jak si můžeme tento žalm pro svou modlitbu osvojit? Důležitý je rámeček žalmu na začátku a na konci: je to stvoření. Vrátime se k tomu bodu: stvoření jako velký Boží dar, ze kterého žijeme, ve kterém se On zjevuje ve své dobrotě a velikosti. Mít stále na paměti stvoření jako Boží dar je tedy bod společný pro všechny. Pak následují dějiny spásy. Přirozeně, my můžeme říct: toto osvobození z Egypta, doba na poušti, vstup do Svaté země a pak další problémy jsou od nás velice vzdáleny, nejsou to naše dějiny. Ale musíme obrátit pozornost na základní strukturu této modlitby. Základní

Ó moje Matko, neposkvrněná Panno Maria! Ty, jejíž život byl ve znamení ustavičně rostoucí lásky, pomáhej mi na cestě k božské dokonalosti nikoliv najednou, nikoliv skrze zjevení, ale den po dni, nikoliv podle mých přání, ale podle plánů Boží Prozřetelnosti.

Tak vedena tímto způsobem ke stále většímu náhledu až nakonec k plnému světlu mohu spatřit Boží Lásku, plně okouzlena její krásou, tak jak ji musí vidět ti zcela maličci, a tak se naplní mé přání najít tajemství lásky, která se stravuje v životě i ve smrti.

Svatá Panno, ty jsi dobyla mé srdce a ovládla mou duši, zachovej mě nyní i navždy v lásce svého božského Syna.

Marta Robinová

struktura je ta, že Izrael si připomíná Hospodinovu dobrotu. V těchto dějinách je tolik temných údolí, je zde tolik průchodů obtížemi a smrtí, ale Izrael si připomíná Boha, který byl dobrý, a může přežít i v tomto temném údolí, v tomto údolí smrti, protože si pamatuje. Má památku na Hospodinovu dobrotu, na jeho moc; jeho milosrdenství trvá na věky. A to je důležité také pro nás: pamatovat na Pánovu dobrotu. Památka se stává silou naděje. Ona nám praví: Bůh je zde, Bůh je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. A tak památka také ve dnech a v době temnoty otevírá cestu k budoucnosti: je světlem a hvězdou, která nás vede. I my musíme mít památku na dobro, na milosrdnou a věčnou Boží lásku.

Dějiny Izraele jsou také pro nás památkou toho, jak se Bůh zjevil, jak vznikl jeho lid, jak se Bůh stal člověkem, jedním z nás: žil s námi, trpěl s námi, zemřel za nás. Zůstává s námi ve svátosti a ve slově. Jsou to dějiny, památka na dobrotu Boha, který nás o své dobrotě ujišťuje: jeho milosrdenství je věčné. A pak také v těchto dvou tisíciletích dějin Církve je zde stále znovu Pánova dobrotu. Po temném období nacistického a komunistického pronásledování nás Bůh osvobodil, ukázal, že je dobrý, že má sílu, že jeho milosrdenství trvá na věky. A jako v obecných kolektivních dějinách je přítomná tato památka Boží dobroty, tak také každý z nás má své dějiny spásy a musíme reálně vytvářet poklad těchto dějin, stále si zpřítomňovat v paměti velké věci, které učinil v mém životě, abych měl důvěru: jeho milosrdenství trvá na věky. A jestliže dnes jsem v temné noci, zítra mě vysvobodí, protože jeho milosrdenství trvá na věky.

Chvála Otce Živitele

Vraťme se k žalmu, protože na konci se vrací ke stvoření. Hospodin – tak to říká – dává pokrm každému tvorů, jeho

milosrdenství trvá navěky (v. 25). Modlitba žalmu končí výzvou ke chvále: *Oslavujte Boha nebes, jeho milosrdenství trvá na věky*. Pán je dobrý a prozíravý Otec, který dává svým synům dědictví a uštěďruje jim pokrm k životu. Bůh, který stvořil nebe i zemi a velká nebeská světla, který vstupuje do lidských dějin, aby přinesl spásu všem svým dětem, je Bůh, který naplňuje vesmír svou přítomností a dobrem, bere si na starost život a dává chléb. Neviditelná moc Stvořitele a Pána opěvovaná v žalmu se zjevuje jako malá viditelnost chleba, který nám dává a kterým nám dává život. A tak tento každodenní chléb symbolizuje a syntetizuje lásku Boha jako Otce a otevírá nás k novozákonnímu naplnění, k onomu „chlebu života“, Eucharistii, která nás provází v našem životě věřících a anticipuje definitivní radost u mesiánské hostiny v nebi.

Bratři a sestry, chvála dobrořečícího žalmu 136 nám umožnila projít důležité etapy dějin spásy. S vděčnou radostí oslavujeme proto Stvořitele, Spasitele a věrného Otce, *kteřý tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný* (srov. Jan 3,16). V plnosti času se Boží Syn stal člověkem, aby dal život, aby dal spásu každému z nás, a dává se nám jako chléb v eucharistickém tajemství, aby nám dal vstoupit do společenství, které z nás činí jeho děti. Až sem dospěla milosrdná dobrotivost Boha a vznešenost jeho lásky na věky.

Chci tedy zakončit tuto katechezi tím, že si přisvojím slova, která napsal svatý Jan ve svém prvním listě a která musíme mít vždy na mysli při své modlitbě: *Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi skutečně jsme.* (1 Jan 3,1)

Děkuji.

Bollettino Vaticano

19. října 2011

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

a pozemském, co jsme a co máme, velice zakládáme, kdybychom byli odkázáni jen na to, byli bychom ty nejubožejší, nejvíce politováníhodné bytosti odsouzené žít uprostřed světa, kde všude narážíme na projevy a následky zla, vidíme a pocítujeme nespravedlnost, násilí, hrozby, utrpení, stíhají nás neštěstí. Mohli bychom právem vyčítat svému Stvořiteli, proč nás postavil do takových podmínek. Ale to není ten svět, který Pán stvořil. Do jeho velmi dobrého díla vstoupilo proti jeho vůli ještě něco, co tam nepatří, Do tohoto světa vstoupil **hřích** jako zlo, které všechno narušilo. Kdo jiný nám může podat spolehlivé svědectví o jeho původní podobě a Božím záměru, ne-li ten, kdo je Autorem světa? Záleží na nás, zda jsme ochotni přijmout jeho svědectví. Jestliže mu uvěříme, pak můžeme být přesvědčeni, že i za nehorších podmínek máme svého Otce, jehož láska je silnější než zloba, která narušila svět, že nám stále věnuje všechnu péči, dobrotu a moc, na kterou se můžeme spolehnout. Tato spolehlivost

Otcovy péče je pramenem naší **naděje** a bezmezných důvěr. Naše odpověď pak nemůže být jiná než **láska** k Tomu, který nás tak nezištně a nekonečně miluje. Tato **víra, naděje a láska** jsou základní a nezbytné faktory, které podmiňují a umožňují náš správný vztah k Bohu. Proto se nazývají božské ctnosti. Božské jsou také proto, že jsou darem Boha, kterým nám Otec umožňuje, abychom překročili svazující pouta přirozenosti a vstoupili do původní skutečnosti, pro kterou jsme stvořeni.

Zlo pro svou povahu nemůže mít jiného původce než Zlého, který je celou svou podstatou zlo, jako je Bůh svou podstatou dobro. Jestliže tedy někdo odmítá Původce nejvyššího dobra a všechno to, co pro nás podstoupil a vykonal, a dá raději přednost tomu, na jehož vrub je nutno přičíst všechno zlo, o kterém víme i nevíme, pak všechna odpovědnost padá jen na jeho svobodné rozhodnutí a nesmí se divit, jestliže uslyší neodvolatelný ortel: „Neznám vás!“

-lš-

ZÁSVEŘTNÁ MODLITBA NEPOSKVRNĚNÉ

Přijmi milostivě moji chválu, požehnaná Panno!

Neposkrvněná Početí, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a důvěrně milovaná Matko, Bůh ti chtěl světit celý poklad svého milosrdenství. Jsem u tvých nohou, já bídny hříšník, a naléhavě tě prosím:

Vezmi si mě zcela jako svůj majetek do svého vlastnictví. Dělej se mnou, co se ti líbí, s mojí duší i mým tělem, s mým životem, mou smrtí i mou věčností. Především panuj nade mnou, jak si přeješ, aby se konečně splnilo, co je o tobě řečeno: „Žena rozdrtila hlavu hada“ a „ty sama jsi potřela všechny bludy celého světa.“

Chtěl bych se v tvých zcela čistých rukou, tak bohatých na milosrdenství, stát nástrojem tvé lásky, který je schopný znovu rozsvítit mnoho vlašných duší, které sešly z cesty, a přivést je k plné radosti. Tak bych chtěl šířit vládu Božského Srdce Ježíšova. Skutečně, pouhá tvoje přítomnost přitahuje milosti, které obracejí duše, ano, zaplavuje nás milostí z Božského Srdce Ježíšova, která protéká tvými mateřskými rukama.

Sv. Maximilián M. Kolbe

Matka Církve (3)

Dokončení meditace P. Ivana Pojavnika
při exerciciích MKH v Collevalenza v červnu 2011

Neposkrvněná říká, že takové životy jsou skutečnými stokami nečistoty (MK 18. 5. 1977), neboť zhýralci jsou „příbytkem nečistých duchů“ (sv. Řehoř Nysský).

Je tomu 70 let, co můj Protivník Satan vystoupil z propasti mezi vás jako Rudý drak a projevil celou svou hrůznou moc. (...) Učinil z vás otroky pýchy a nadutosti tím, že pravého Boha nahradil novými idoly, mnoha lidmi dnes následovanými a uctívanými, jako sex, zábava, peníze, blahobyť. (MK 13. 10. 1987)

Satan se přetváří v anděla světla. Rudý drak se přetvořil v laskavého Lahůdkáře, který slibuje a připravuje všem „sladký život“ s výrobky svého lahůdkářství: s ďábelskými cukrovinkami. S ním spolupracují ve světě vysíláním svých programů internet, kina, různé televizní stanice, tisk a diskotéky, síť prodávачů drog a síť prostituce... Službou těchto sítí živí Lahůdkář masy svých klientů a jako ďábelský lovec uvrhuje duše do pekla.

666 x 2 a Církev v moderním světě

Poněvadž se všeobecně snížil pilíř Letnic v životě katolického kléru, došlo v 15. století ke ztroskotání takřka všech evropských univerzit na nominalismu a v důsledku toho pak na protestantské reformaci.

Protestantskou reformací se zavrhuje tradice, ústní podání jako pramen Božího zjevení a uznává se pouze Písmo svaté. Avšak i to musí být údajně vykládáno jen rozumem a tvrdošjně se odmítá učitelský úřad hierarchické Církve, kterou Kristus pověřil chránit poklad víry. Každý má svobodu číst a chápat Písmo svaté podle svého osobního výkladu. Tímto způsobem se ničí víra

v Boží slovo. Antikristovým dílem je v tomto období rozdělení církve. (MK 17. 6. 1989)

Protestantismus zlomil pilíř Letnic ve dvou rovinách. Omezil kult Panny Marie, protože prý by byl překážkou přímé jednoty věřících s Kristem (v adoraci Krista).

Z tohoto zlomu vzešel rozchod se svatou Tradicí a učitelským úřadem Církve. Z rovnostranného trojúhelníku zachoval protestantismus jen Písmo svaté. Vykládá ho však podle principu „sola fides“ a podle zásady volného výkladu. Každý si ho vykládá podle subjektivního osobního úsudku. Z toho pramení subjektivní názory, které roztržily pohled na Písmo svaté a tím i protestantismus na nesčetné části.

Po tridentském koncilu se musela katolická teologie vyrovnávat s protestantským fideismem (= víra bez rozumu) a racionalismem (= rozum bez víry) a přikláněla se na jednu nebo na druhou stranu. Na začátku 19. století se začala rozvíjet liberální protestantská exegeze, která se s velkou lidskou erudicí prezentovala jako jediný vědecký výklad Písma svatého. Nerovnováha mezi základními faktory a mezi vírou a rozumem se na teologických školách ve vztahu biskupů k papeži tak prohloubila, že byl nutný nový koncil. Tím bylo I. Vaticanium, které zásadním způsobem

obnovilo rovnováhu mezi základními faktory a spojením víry a rozumu.

Petrovi svěřil Ježíš úkol být základem Církve a strážít celou její pravdu. Za Petra Ježíš prosil, aby jeho víra zůstala neporušená po celou dobu trvání lidských dějin. Petrovi dal jistou záruku vítězství své Církve: moci pekelné ji nepřemohou. (MK 22. 2. 1996, na svátek Stolce sv. Petra, ve městě Cuzco v Peru, 4000 m n. m.)

Citovaný úryvek je krátkým shrnutím nauky I. vatikánského koncilu (1870) o roli Petrova nástupce v Církvi. Ona je základem jednoty víry a společenství biskupů s papežem. Ve zvláštní jednotě s Ženou oděnou sluncem má papež charisma plné koruny dvanácti hvězd, tj. charisma zachovat neporušenou apoštolskou víru, a tedy zachovat rovnostranný trojúhelník (katolická jednota svaté Tradice, Písma a učitelského úřadu). Papež má v rukou klíče nebeského království a plní klíčovou úlohu v procesu vedení dvanácti kmenů v boji proti bránám podsvětí. Charisma dané Duchem Svatým papeži je tak velké, že ho nemůže mít žádný biskup ani skupina biskupů, žádná teologická škola, ani všechny školy dohromady. V pilíři Letnic potvrdil I. vatikánský koncil znovu funkci Petra, protože „brány pekelné se stále rostoucí nenávisí povstaly ve všech částech světa proti tomuto Bohem stanovenému základu, aby, jak je jen možné, zničily Církev“. V té době již silně pokročilo město Babylon i část katolického lidu směrem k protestantismu a směrem k velké nevěstce (srov. Zj 17). Z tohoto posunu vzešel teologický

modernismus na počátku 20. století. Přijal protestantský princip „sola Scriptura“, který vykládá Písmo v souladu s „vědeckou“ exegezi liberální protestantské teologie. Vytvořila se „moderní církev“ podle ducha světa.

Svatý papež Pius X. zasáhl, aby zachránil katolickou teologii a samotnou Církev před ztroskotáním na modernismu. Velmi výmluvná je jeho definice: *Modernismus je syntézou všech bludů.*

Nauka modernismu vede ke zničení veškerého náboženství. Blud protestantů nastoupil tuto cestu jako první, po něm přišli modernisté a v patách pak kráčí ateismus. (Pascendi Dominici gregis, Pius X., dne 8. 9. 1907)

Z této tendence vzešla v katolické teologii druhá vlna modernismu v subtilnější formě a rozšířila se ještě více než první. Na určitou dobu pozdržel tento podzemní proud v katolické teologii Pius XII. svou encyklikou *Humani generis* (12. 8. 1950).

Encykliky Jana Pavla II. jsou skutečnými reflektory nebeského světla (srov. MK 13. 5. 1995). To platí i pro 157 encyklik Petrových nástupců od Lva XIII. po Pavla VI. Na základě falešné teorie, že papežské encykliky nejsou neomylné, nebyla tato nauka zahrnuta do výuky teologických škol.

Ale Petrovi nástupci jako hlavy nebeského Jeruzaléma řádnou naukou vytýkali tento epochální sklon k protestantismu a vyrovnávali se s moderní kulturou. Tito papežové jsou mostem mezi 1. a 2. vatikánským koncillem.

Moje Církev se více než kdy jindy stala terčem stále prudších útoků ze strany mého nepřitele. Zástupce mého Syna Ježíše Krista předem vycítil tento okamžik rozhodujícího boje a slavnostně mě prohlásil za Matku Církve. (MK 15. 1. 1977)

Jan XXIII. chtěl koncil jako začátek nových Letnic. Bylo třeba pozvednout pilíř Letnic, aby se obnovila rovnováha mezi základními faktory. Dne

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.‘ Ale prozíravé odpověděly: ‚Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodávачům a kupte si.‘ Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: ‚Pane, pane, otevři nám!‘ On však odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.‘ Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

21. listopadu 1964 promulgoval Pavel VI. koncilní konstituci o Církvi, prohlásil Pannu Marii za Matku Církve, svěřil jejimu Neposkvrněnému Srdci Církve, koncil a lidský rod a poslal zlatou růži její svatyni ve Fatimě. Papež prohlásil, že 8. kapitola konstituce představuje její vrchol. Tato kapitola otevřela poprvé v dějinách dokořán obdivuhodnou vizi Panny Marie v tajemství Krista a Církve. „Znalost pravé nauky o blahoslavené Panně Marii bude vždy účinnou oporou pro správné pochopení tajemství Krista a Církve.“ (Pavel VI., 21. 11. 1964)

Četná poselství „Modré knihy“ představují úžasné a nepřekonatelné objasnění pravd obsažených v citované kapitole a pomáhají nám převádět tuto nauku do každodenního života. Proto nejsme nějaké „soukromé hnutí“, ale nacházíme se v samém srdci současné obnovy Církve.

Falešné přetváření Církve

Satan převlečený za anděla světla mimořádným způsobem útočí po koncilu na Církve, aby zfalšoval její podobu a tak ji ničil. Chce zabránit letniční obnově Církve.

Ve své promluvě k římské kuirii 22. prosince 2005 vysvětlil Benedikt XVI., že všechno záleží na správné interpretaci posledního koncilu. Hermeneutika obnovy v zásadní kontinuitě Církve přináší plody, zatímco hermeneutika zlomu znamená zmatek a rozdělení Církve na předkoncilní a pokoncilní.

Já jsem Žena oděná sluncem. Jsem v nitru Boží Trojice. Dokud nebudu uznána tam, kde mě chtěla mít Nejsvětější Trojice, nebudu moci dokonale a plně vykonávat svou činnost v mateřském díle spoluvykoupení a všeobecného zprostředkování milostí. Proto se pokoušel můj protivník v rozhodující fázi boje mezi mnou a ním všemi prostředky zatemňovat poslání vaší nebeské Matky. (MK 14. 6. 1980)

Koncil uznal toto místo a roli Panny Marie v osmé kapitole konstituce o Církvi. Ale po koncilu Drak zaútočil na Marii, novými teoriemi a racionalistickým proudem v teologii zatemňoval a sesazoval Ženu oděnou sluncem, protože její kult prý představuje překážku na cestě ke Kristu (srov. MK 14. 6. 1980; 16. 7. 1980; 1. 8. 1973; 13. 7. 1973). Tak byl zlomen správný klíč k interpretaci koncilu.

Teologický proud přehlížející Matku Boha Člověka vytvořil nové dílčí teorie o jiném bohu-člověku, který není Boží Syn a Syn Marie (srov. MK 16. 7. 1980; 28. 1. 1979; Deklarace Dominus Iesus 6. 8. 2000). Je představován „pohodlnější Kristus“ (srov. Jan Pavel II., Katecheze 7. 1. 1987), „Kristus permissivní“: v Církvi se šíří bludy a falzifikace.

Musíte dnes svým slovem zdůrazňovat všem, že Ježíš ustanovil jen Petra jako základ své Církve a neomylného strážce pravdy. Svody zlého ducha se staly zákeřnými a nebezpečnými, takže mohou kdekoho oklamat. (MK 7. 8. 1976)

„Pán určil jedině Šimona za skálu a klíčníka Církve (srov. Mt 16,18–19) a ustanovil ho pastýřem svého stáda.“ (srov. Jan 21,15n, LG 22)

Z odklonu od Ženy oděné sluncem, která jediná nese na hlavě korunu z dvanácti hvězd, vzešel i rozchod se svatou Tradicí a učitelským úřadem. Když vyšla encyklika *Humanae vitae* (1968), mnohé biskupské konference si uzurpovaly klíč neomylnosti a prohlásily: Papež v Římě rozhodl tak, ale každý to může přijmout, nebo nepřijmout, může se rozhodnout podle svého subjektivního svědomí. Tímto falešným klíčem se otevřela v Církvi brána k zavádění protestantského principu „svobodného bádání“. Ten princip umožnil rozšiřování odstředivého pluralismu v oblasti nauky a kázně v životě putujícího katolického

lidu (srov. MK 28. 1. 1979; 2. 2. 1979).

Své příkazy vám dávám ústy toho, koho můj Syn ustanovil, aby řídil jeho Církve: papeže a hierarchie s ním sjednocené. (MK 22. 8. 1976)

Když byl tento klíč rozlomen, otevřela se cesta k množství lidských interpretací, dílčích a dvojakých nauk o koncilu, tradici a evangeliu, nastoupila neočekávaná katastrofa: koncil se hrouť a hrouť se jednota tradice, Písma a učitelského úřadu. Dílčí interpretace jsou v rozporu s koncilem (Jan Pavel II., Anděl Páně 15. 2. 1987). *Mnoho biskupů není spojeno s papežem a jdou jinou cestou než jím určenou. To je nebezpečný rozkol, i když dosud není viditelný.* (MK 29. 6. 1988)

Mnozí teologové a biskupové si po koncilu přisvojili Petrovy klíče nebeského království a začali vytlačovat učitelský úřad. Je to ta nejvíce subtilní, ale široká a rychlá deformace v dějinách Církve. Proces sekularizace se velmi urychlil. „Zájem o reformu se u mnoha obrátil jen k vnějším a meziosobním změnám a k přijímání forem a ducha protestantské reformace místo obnovy, kterou chtěl koncil. Reforma, kterou chtěl koncil především, je ona osobní, vnitřní, která by omladila Církve v pochopení jejího tajemství a přilnutí ke Kristu.“ (Pavel VI., Katecheze 15. 1. 1969)

Duch koncilu byl potlačen duchem protestantské reformace, nastalo pokračování modernismu v novém pestrobarevném vědeckém a filosoficko-teologickém plášti, který se představoval jako jediná interpretace koncilu.

V Církvi bude doveden do konce velký odpad, který se rozšíří po celém světě, dovrší se schizma velkým vzdálením od evangelia a od pravé víry. (MK 11. 3. 1995) *Došli jste na vrchol očisty, velké soužení, apostaze, odpadu. Odpad bude všeobecný, protože téměř všichni půjdou za falešným Kristem a falešnou církví. Tehdy*

bude otevřena brána samotné osobě Antikrista. (MK 17. 6. 1989)

Čím více se rozmnoží velké soužení, tím více se k vám přiblíží Matka vítězná Církve. *V nejstrašnější hodině bouře uvidíte moje velké světlo, které se bude stávat silnějším a zřetelnějším: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a na hlavě s korunou z dvanácti hvězd. Hle, znamení mého a vašeho vítězství.* (MK 1. 1. 1980)

Očekáváme příchod Pána „nikoliv v podobě krásné dekorace na světě již spaseném, nýbrž jako jedinou cestu osvobození ze smrtelného nebezpečí“ (Benedikt XVI., Promluva na začátku adventu 29. 11. 2008).

V poslední etapě prvního adventu byl rozhodující přesun, který uskutečnila těhotná Maria se svatým Josefem z Nazareta do Betléma, kde se narodil Spasitel světa. Pro tento přesun byl rozhodující oslík, který nesl Matku Boží a ta nesla Ježíše. „Bůh si zvolil ty, které svět pokládá za pošetilé, aby zahanbil moudré, a bezmocné, aby zahanbil mocné.“ (srov. 1 Kor 2,7) Nekonečná Moudrost si zvolila pro své poslání oslíčka, jehož poslání zneuznávali moudří v Izraeli a ve světě. Ani oslíček nemohl pochopit, proč je veden učenlivostí vůči Matce vtěleného Slova. *Synu, ty jsi nepochopil, proč jsem si vybrala pošetilstvo, abych zahanbila moudrost, proč jsem volila slabost, abych zahanbila sílu.* (MK 27. 9. 1973)

Žijeme v poslední etapě druhého adventu. K porážce nejrafinovanější falešné vědy v novém Izraeli a ve světě si Ježíš a jeho Matka vyvolili oslíčka. Aby mohl jít vpřed, musí se nechat vést Pannou Marií v poslušnosti a víře, v učenlivosti po neznámé cestě k novému narození Pána ve slávě. To je poslání Mariánského kněžského hnutí v přípravě triumfu Neposkvrněného Srdce Matky nového adventu.

*Pramen: Rukopis autora
Překlad -lš*

Křesťanská víra (2)

3. Jestliže křesťansky věříme, nejednáme nerozumně, protože se spoléháme na Boží pravdomluvnost; víme s jistotou, že učení našeho náboženství zjevil Bůh.

Někteří tvrdí, že je nerozumné věřit tomu, co nevidíme. Podle této zásady by bylo nemožné každé vyučování. Pak bychom totiž nemohli věřit učitelům, když nám vykládá zeměpis, dějiny nebo přírodní vědy. Bylo by nemožné vyslovit rozsudek, protože soudce by nemohl věřit svědkům, kteří vypovídají před soudem. Ohrozilo by to i rodinu. Jak říká svatý Augustin, děti by nemohly věřit svým rodičům, že jsou jejich dětmi. Lidi, kteří věří, že existuje Londýn a Paříž a jiná města, bychom museli pokládat za fantasy. Pravdou ovšem je, že by byl nerozumný člověk, který by každému ihned uvěřil, aniž by se přesvědčil, zda je tento člověk věrohodný. Kdo však nevěří věrohodným svědkům, jak to učinil Tomáš, ten jedná nerozumně.

Někteří říkají, že je nerozumné věřit tomu, co rozumem nemůžeme pochopit. Kdybychom však chtěli zahrnout všechno, co nechápeme, museli bychom zahrnout mnoho vědeckých objevů. Ze skutečnosti, že je pravda nepochopitelná, ještě nevyplývá, že je proti rozumu. Skutečnost, že některé pravdy Kristova učení překračují náš rozum, neznamená, že jsou v rozporu s rozumem. I rozum i Kristovu nauku nám dal Bůh, který si nikdy nemůže protiřečit. Jednou přišel k papeži Řehořovi XVI. jeden šlechtic na audienci. Když se ho papež zeptal, jak se mu líbí bazilika sv. Petra, odpověděl: „Zvenčí je to obrovská budova, která spíše odstraňuje než těší. Teprve když jsem vstoupil dovnitř a nějakou dobu jsem zde pobyl, velice se mi zalíbila.“ Papež mu odpověděl: „Můj pane, podobně je tomu s některými naukami

katolického náboženství. Kdo zůstane stát jen u vnějšího slovního znění, tomu se některé učení nelíbí. Jakmile však pronikne k duchu této nauky, zmizí předsudky a katolická víra se mu začne líbit.“ Když někdo slyší pouze slova „Matka Boží“, „neomylnost papeže“, „jediná spasitelná církev“, může mít pochybnosti a předsudky. Ty však zmizí, když pochopí smysl těchto slov. Biskup Komm z Treviru vyslovil tuto myšlenku: „Kdo se dívá jen povrchně, tomu se jeví katolické náboženství jako okno katedrály pozorované zvenčí. Neví v něm žádnou harmonii ani obraz. Teprve když vstoupí dovnitř a podívá se na okna zevnitř, vidí krásný obraz. Proto by i nepřátelé církve a našeho náboženství měli přistoupit blíže, aby mohli spatřit vznešenou nádheru církve.“ Básník Beda Weber řekl: „Polovičaté myšlení vede k ďáblu, celé myšlení vede k Bohu.“

Někteří říkají, že náboženství je v rozporu s vědou. Je tomu tak, pokud jde o vědu povrchní, pyšnou a domyšlivou. Ve skutečnosti víme, že ti nejschopnější vědci, kteří svými objevy velmi posloužili lidstvu, byli

v soukromí velmi zbožní. Stačí pomyslet na Newtona, Keplera, Koperníka, Linného a další. Pasteur, který se velmi zasloužil o rozvoj medicíny, řekl: „Vědeckým studiem jsem dospěl k víře, jakou má bretaňská selka.“

Věda v mnoha případech pracuje pouze s hypotézami, které nejednou podléhají módě. Po určité době jsou nahrazeny jinými hypotézami. Jak by mohl být stanoven rozpor mezi náboženstvím a takovými hypotézami? Ve starověku měli zato, že Slunce je rozžhavená železná koule (Anaxagoras), chuchvalec zlata (Euripides), v novější době velký oheň (Kant); sluneční skvrny byly pokládány za vrcholky hor (W. Herschel); od roku 1868 je nitro slunce z plynů s vysokou teplotou, z níra jsou vyvrhovány masy plynů a ty, které mají menší svítivost, tvoří skvrny (Francouz Fey a Ital Secchi). Spektrální analýza naproti tomu ukázala, že tmavé skvrny jsou klesající chladnější masy. Jak mohou být takové výsledky v rozporu s náboženstvím?

4. Jednáme zcela rozumně, když věříme Kristovým slovům, protože Kristus je Boží Syn, který nemůže klamat ani lhát. Kristus pravdivost svých slov dokázal svým zmrtvýchvstáním a dalšími zázraky.

ROK VÍRY

Papež Benedikt XVI. oznámil v motu proprio s názvem „Brána víry“ hlavní body Roku víry. Rok víry vyhláší na dobu od 11. října 2012 do 24. listopadu 2013.

V přípravě na oslavy 50. výročí otevření Druhého vatikánského koncilu mají věřící prohloubit své znalosti víry a svědčit o ní svým životem a veřejným vystupováním. Základem je Katechismus katolické církve. Kromě toho je nutno posílit slavní liturgie. „V každém věřícím se má probudit touha vyznávat svou víru s novým a plným přesvědčením.“ Ještě letos vyjde pomocný materiál, jak prožívat Rok víry co nejučinnějším a nejvhodnějším způsobem ve službách evangelizace.

SVAZ POČETNÝCH RODIN

V Německu byl založen svaz rodin, které mají tři a více dětí. Zatím vstoupilo do svazu 100 rodin. Iniciátorkou a zakladatelkou je lékárnice Elisabeth Müllerová, která má šest dětí. Bohatě a blahobytně Německo je země na děti nejchudší. Z 81 milionů obyvatel je jen 16,5 % mladších 18 let. *Kath-net*

Krátkozraký věří člověku s bystrým zrakem, že ve výšce se nachází objekt, který on sám nevidí. Slepý věří člověku se zdravým zrakem, že na mapě, která je před nimi, jsou zobrazena města, řeky a hory, i když se o tom sám nemůže přesvědčit. Všichni lidé jednají rozumně, když věří věrohodným svědkům. Ještě rozumněji jedná ten, kdo věří Bohu. Lidé se mohou mýlit nebo mohou lhát, Bůh však nikoliv. Svatý Augustin říká: „Byla by to urážka Boha, kdybychom chtěli věřit, že náš Pán, který je Pravda, v sebemenší věci zalhal.“

Když věříme Kristovým slovům, máme ve skutečnosti větší jistotu, než kdybychom danou věc vnímali vlastními smysly. Svatý Klement Maria Hofbauer viděl na stěně obraz a řekl: „Více věřím tomu, že Bůh je jeden ve třech osobách, než tomu, že tento obraz visí na stěně. Moje smysly mě mohou klamat, ale Bůh nikdy.“ – Ježíš se na potvrzení své pravdy dovolává svých zázraků: „Jestliže nevěříte mně (mým slovům), věřte mým skutkům.“ (Jan 10,38) Největší Ježíšův zázrak je jeho zmrtvýchvstání: to je hlavní důkaz o pravdivosti jeho nauky. Proto říká svatý Pavel, že naše víra by byla marná, kdyby Ježíš nevstal z mrtvých (1 Kor 15,17). Proto apoštolové ve svých kázáních vždy poukazovali na Kristovo zmrtvýchvstání (Sk 2,24). Protestantický historik a univerzitní profesor August Ferd. Gfrörer zcela ztratil víru a pak začal studovat vznik křesťanství. Tu přišel na to, že žádná historická skutečnost starověku není pro autentická svědectví tak nesporná jako Kristovo zmrtvýchvstání. Výsledkem bylo, že se stal věřícím katolíkem († 1861).

„Ti, kteří smýšlejí dobře, najdou vždy dostatek důvodů, aby věřili, zatímco ti zlomyslní vždy hledají důvody, aby věřit nemuseli.“ (Anna Kateřina Emmerichová)

(Pokračování)

Dienst am Glauben 4/2011

Překlad -lš-

JAK VYPADÁ DÍTĚ PŘED POTRATEM

V 19 státech USA mají nové zákony ztížit potrat a tak snížit jejich počet. Ve státě Texas například musí být od září 2011 ženám před potratem pořízen ultrazvukem snímek dítěte a po jeho zhlédnutí musí žena den čekat. Očekává se, že když matka spatří své dítě v pohybu a často s úsměvem, změní své rozhodnutí.

NIKDO NEMÁ PRÁVO NA DÍTĚ

Biskup Klaus Küng ostře odsoudil návrh rakouského ministra zdravotnictví, aby bylo dovoleno umělé oplodnění osamělým ženám a ženám v lesbických párech. Každé dítě má právo na otce a matku, aby byl zajištěn jeho optimální vývoj. Společnost potřebuje děti, ale toto není cesta, jak tohoto cíle dosáhnout.

Kath-net

KŘESŤANSKÝ CHRÁM V TURECKU

Poprvé v dějinách Turecké republiky si smějí syrští křesťané vybudovat v Turecku kostel. Po dlouhých debatách o pro a proti povolila konečně vláda stavbu chrámu v Istanbulu. Ve městě žije asi 17 000 syrských křesťanů. Městská správa musí syrskému společenství poskytnout potřebný pozemek.

(asianews)

PIUS XII. A ŽIDĚ

L'Osservatore Romano zveřejnil dopis z vatikánského tajného archivu, který svědčí o pomoci, kterou poskytl Pius XII. židům. Po vyhlášení rasových zákonů v Itálii obrátil se na kardinála sekretáře Evžena Pacelliho, pozdějšího Pia XII., Guido Mendes se žádostí o pomoc při získání turistického víza k výjezdu do Palestiny. Po několika marných pokusech obrátil se Pacelli na apoštolského delegáta v Jeruzalémě, který se celé záležitosti ujal, a Mendes mohl vycestovat do Palestiny.

(apic)

Na slovíčko

„Moudrost září a nevadne a lehce ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni.“ Tak nás poučuje v dnešním 1. čtení Kniha moudrosti, stará nejméně jednadvacet staletí. Při těchto slovech nám v mysli spontánně vyvstane Ježíšova modlitba: „Děkuji ti, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil je maličkým.“

„Moudrost dává Hospodin, poznání a rozumnost pochází z jeho úst,“ čteme v knize Přísloví. Moudrost jako klíč k pravému poznání je drahocenný Boží dar, který Bůh dává těm, v nichž má zalíbení. Jen si vzpomeňte, jak se Bůh zaradoval, když ho veliký Šalomoun požádal právě o tuto moudrost, o učenlivé srdce, schopné rozlišovat dobro a zlo, schopné poznávat pravdu. Setkali jsme se již na stránkách Světla s řadou omilostněných, kteří byli velmi prostí, zastávali zde na zemi nejposlednější místa, platili za nevzdělané, ale pro svou pokoru, prostotu a obětavost byli Bohu velmi milí. A Pán je obdařil takovou moudrostí, že nakonec vzdělání a moudří přicházeli z daleka široka, aby prosili o radu vrátné, kuchařky a pomocné síly v kláštorech. Prosté řeholní sestry si vysloužily stejný titul jako největší učitelé církve. „Počátek moudrosti je bázeň Boží,“ říká Žalmista.

Ale nejen Bůh, i ďábel rozděljuje svou moudrost těm, kteří jsou jeho. Spolupracovníky obdařené Boží moudrostí nemůže potřebovat. Ti by okamžitě prohlédli jeho prolhanost a taktiku. Jak pojmenovat onen pravý opak moudrosti, kterým Satan disponuje? Ze všech antonym moudrosti se pro tu jeho nejlépe hodí výraz stupidita. Stupidita není duševní zaostalost ani posměšná degradace. Existují autoři v minulosti i v současnosti, které tento pojem zaujal, začali

se problémem stupidity zabývat a dospěli k zajímavým závěrům. Zjistili, že je to problém příliš vážný, než abychom v něm viděli spíše něco komického. James Welles na závěr své knihy o stupiditě konstatuje: „Stupidita je příliš důležitá, než aby bylo možno dát ji stranou jako tragikomický zdroj humoru.“ A Giancarlo Livraghi v knize *Il potere della stupidità* napsal: „Stupidita je největší destruktivní síla lidského rodu.“ Stupidita je vlastnost i velmi inteligentních lidí, kteří jsou oportunisticky tak zamilovaní do svého přesvědčení, že nejsou schopni domyslet jeho osobní ani společenské důsledky. Této „moudrosti“ schází právě ono „učenlivé srdce“, schopné rozlišovat dobro a zlo, schopné poznávat pravdu.

Není takovýto opak pravé moudrosti přímo předurčen, aby si jím posloužil Boží Protivník? Satan nepotřebuje ani idioty, ani hlupáky. Ti by nebyli věrohodní, nikoho by nepřesvědčili, ale také by nebyli akceschopní. Satanovi agenti musí být svým způsobem mazaní, ale jejich rozum musí být postižen zvláštní vadou, které si vůbec nejsou vědomi, zkreslující optikou, která jim dává jistotu, že to, co vidí jako bílé, je bílé, i když je to černé, a naopak. Stupidita vytváří pro Satana široké pole působnosti. Albert Einstein prohlásil: „Jsou dvě nekočné věci: Vesmír a stupidita. U vesmíru si tím nejsem jist.“ A to Einstein ještě nezažil všemohoucnost dnešních sdělovacích prostředků.

Podle toho, čeho jsme svědky v současné době, můžeme říct, že výše citovaný výrok z knihy Přísloví platí i o úplném opaku moudrosti: Nejen moudrost, ale také stupidita září a nevadne. Hledá ty, kteří jsou jí hodni. Nachází je docela snadno dokonce mezi těmi, v jejichž rukou jsou osudy kontinentu a světa. „Problém tohoto světa je v tom, že stupidní jsou si

příliš jisti a inteligentní jsou plni pochybností,“ konstatoval Bertrand Russell.

Vysoký rozsah nadvlády Satana nad tímto světem se projevuje v tom, že se jeho moudrost v podobě stupidity stala přímo módní. Nevystupuje ovšem pod jménem „stupidní“, ale pod pseudonymem „politicky korektní“. „Všechny mozky světa nejsou schopny překonat stupiditu, která se stala módou.“ (J. de La Fontaine)

Jestliže někdo vystoupí s požadavkem odstranit z lidského slovníku takové pojmy, jako je „otec“ a „matka“, a nikdo ho přitom neokřikne, je tím potvrzen výrok L. Longanesiho: „Jeden stupidní je jeden stupidní. Dva stupidní jsou dva stupidní. Tisíc stupidních je historická síla.“ Toho jsme dnes svědky: Generace, která si zakládá na své vyspělosti, pokládá za rozumné a potřebné pošlapat a podkopat samotné základy lidství. Zdrucující většina lidí, kteří žijí podle své zdravé lidské přirozenosti, se mají zříct pojmů starých jako lidstvo samo, které mají ve všech jazycích dokonce společný kořen, a to jen proto, že menšina, která opustila to, co je přirozené, nechce být diskriminována. Je to manévr, který má racionálně zdůvodnit zničení přirozené tradiční rodiny. A lidé zatím mlčí. „Zdravý úsudek sice existuje, ale zůstává skrytý ze strachu před veřejným míněním.“ (Alessandro Manzoni) A to není jediný příklad stupidity. Setkáváme se s ní i v rozhodnutích některých nejvyšších státních představitelů. Jako jeden příklad za všechny může posloužit válka v Iráku.

Když dobrý Bůh vypouští svou moudrost jako kdysi Noe holubici, ale ta už nenachází, kam by usedla a vrací se s nepořízenou zpět, je to svědectví, že stav lidstva je vážný, dokonce smrtelně vážný. Kde nepomáhá terapie, tam zbývá poslední možnost, a tou je chirurgický zásah. Pane, sešli svého Ducha a obnov tvář země!

-/š-

Pondělí 7. 11. 2011: 6:05 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Broumovsko 6:50 Čteme z křesťanských periodik 6:55 Putování modrou planetou: Írán 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S. Mons. Duka – rozloučení s Mons. Karlem Otčenáškem 8:30 Zvečnené šupolím 8:45 Pro vita mundi (99. díl): MUDr. Jiří Holásek 9:30 Příběh Růžencového oltáře 10:00 Nedělní čtení: 32. neděle v mezidobí 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl): Scean Delan 10:50 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 11:00 Noeland (45. díl) 11:30 Cesty za poznáním: Lofoten [P] 11:40 Sedmihlásky (39. díl) 11:45 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Svítání a Peter Milenky band: Koncert naděje (1. část) 13:05 Školy pro Evropu 13:40 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 miniDIZO 14:25 Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy 14:55 Noční univerzita: Hledání laické spirituality – Ignác a Františka Muchovi [P] 16:15 Stúdio AHA! 16:45 Salesiánský magazín [P] 17:00 NOEparáda (137. díl) [L] 18:05 Po hladině: Barva [P] 18:25 Sedmihlásky (39. díl) 18:30 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat [P] 18:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 19:15 Ars Vaticana (4. díl) 19:25 Přejeme si ... 19:55 Z pokladů duše: Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. – Zvon 20:00 U Pastýře: s Janem Kačerem [L] 21:05 Na koberečku (113. díl) 21:15 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 21:45 P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbány vodou 23:20 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac 23:30 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Noemova pošta 2011: říjen 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 8. 11. 2011: 6:15 Benefiční koncert pro lidi bez domova 7:45 Stúdio AHA! 8:15 Cesta k andělům (56. díl) 9:05 Cesty za poznáním: Dachstein caves 9:15 Zpívá CELÁ rodina 9:30 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:05 P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbány vodou 11:40 Sedmihlásky (39. díl) 11:45 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (58. díl): Dechovka 12:35 Čteme z křesťanských periodik 12:40 Ars Vaticana (4. díl) 12:50 Mezi pražci 13:30 Putování modrou planetou: Írán 14:20 Kulatý stůl: Mučedník arcibiskup Matocha – svědectví pro dnešek 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Jehliu 16:35 Cesty za poznáním: Lijiang River 16:50 Karmelitky z Nenshatu 17:05 BET LECHEM – vnitřní domov (9. díl): Scean Delan 17:20 Cesty za poznáním: Jökulsárlón 17:30 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 18:00 Noeland (45. díl) 18:30 Mašinky (4. díl): O červeném motoráku [P] 18:40 Sedmihlásky (39. díl) 18:45 JuniorTV Kopřivnice (19. díl) 19:05 Zvečnené šupolím 19:20 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 19:30 Cesty za poznáním: Lofoten 19:40 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 [P] 20:00 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko [P] 20:30 Misijní magazín (18. díl) [P] 21:30 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 21:50 Jak potkávat svět (6. díl) 23:10 P.S. Mons. Duka – rozloučení s Mons. Karlem Otčenáškem 23:40 Přejeme si ... 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 První hodina 0:30 miniDIZO 0:45 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 9. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 6:20 Noční univerzita: Hledání laické spirituality – Ignác a Františka Muchovi 7:25 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 7:35 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 8:00 Noeland (45. díl) 8:30 Příběh Růžencového oltáře 8:55 Ars Vaticana (4. díl) 9:05 Kopec

křížů 9:30 Misijní magazín (18. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 U Pastýře: s Janem Kačerem 13:10 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 P. S. Mons. Duka – rozloučení s Mons. Karlem Otčenáškem 14:10 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 1. díl 15:10 Na koberečku (113. díl) 15:20 Salesiánský magazín 15:40 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 16:00 NOEparáda (137. díl) 17:00 GOODwillBOY VII. (5. díl) [P] 17:30 Školy pro Evropu 18:00 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Mašinky (5. díl): O mašince s soňavým kouřem [P] 18:40 Sedmihlásky (39. díl) 18:45 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko 19:15 Gavran 19:30 Cesty za poznáním: Ha Long Bay [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben 20:25 P. ThLic. Marcel Puvák – Symboly a mše svatá (1. část) 21:15 Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy 22:00 Mussoliniho kariéra (2. díl) [P] 22:30 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 22:40 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 22:55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:30 Benefiční koncert pro lidi bez domova 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 10. 11. 2011: 6:15 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:35 Obec Moravany nad Váhom 6:45 Cesty za poznáním: Lofoten 6:55 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben 7:15 Platinové písničky (58. díl): Dechovka 7:45 miniDIZO 8:00 Cesty za poznáním: Jehliu 8:10 Večer chval 9:25 Čteme z křesťanských periodik 9:30 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 9:55 Kulatý stůl: Mučedník arcibiskup Matocha – svědectví pro dnešek 11:25 Přejeme si ... 11:40 Sedmihlásky (39. díl) 11:45 Mašinky (5. díl): O mašince s soňavým kouřem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Benefiční koncert pro lidi bez domova 13:40 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:10 U Pastýře: s Janem Vokálem, novým biskupem královéhradeckým 15:10 Zvečnené šupolím 15:25 Gustav Ištok – Kříž je moje cesta 15:45 Cesty za poznáním: Jökulsárlón 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2011 16:15 Mezi pražci 16:50 Putování modrou planetou: Írán 17:35 Ars Vaticana (5. díl) [P] 17:45 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 18:00 JuniorTV Kopřivnice (19. díl) 18:25 Sedmihlásky (39. díl) 18:30 Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách [P] 18:45 Cesta k andělům (56. díl) 19:40 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2011 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (51. díl) [L] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P. S. Tomáš Holub – Charismatická konference, mše sv. 8. 7. 2011 [P] 21:45 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2011 22:05 Soucitná srdce [P] 22:20 Octava dies (644. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 NOEparáda (137. díl) 23:55 Zpívá CELÁ rodina 0:10 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2011 0:25 GOODwillBOY VII. (5. díl) 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 11. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (112. díl) 6:30 NOEparáda (137. díl) 7:35 Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy 8:05 Salesiánský magazín 8:20 P. ThLic. Marcel Puvák – Symboly a mše svatá (1. část) 9:15 P. S. Tomáš Holub – Charismatická konference, mše sv. 8. 7. 2011 [P] 9:55 Na koberečku (113. díl) 10:05 U Pastýře: s Janem Kačerem 11:05 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 11:35 Sedmihlásky (39. díl) 11:40 Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Misie naživo: Salesiáni 13:20 Ars Vaticana (5. díl) 13:35 Svítání a Peter Milenky band: Koncert naděje (1. část) 14:35 Ekoauto (23. díl) 14:50 Léta

letí k andělům (36. díl): David Eben 15:10 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 15:35 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 16:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2011 16:15 Příběh Růžencového oltáře 16:40 Misijní magazín (18. díl) 17:50 Noeland (45. díl) 18:20 Cesty za poznáním: Kalahari 18:30 Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera [P] 18:40 Sedmihlásky (39. díl) 18:45 GOODwillBOY VII. (5. díl) 19:15 Kopec křížů 20:00 Noemova pošta 2011: listopad [L] 21:30 Salesiánský magazín 21:45 Na koberečku (113. díl) 22:00 Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (56. díl) 23:35 Mussoliniho kariéra (2. díl) 0:20 Putování modrou planetou: Írán 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 12. 11. 2011: 6:15 P. S. Tomáš Holub – Charismatická konference, mše sv. 8. 7. 2011 6:45 Mezi pražci 7:25 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben 7:45 Školy pro Evropu 8:10 Cesty za poznáním: Lofoten 8:20 Cesty za poznáním: Jökulsárlón 8:30 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti [P] 9:00 Noeland (45. díl) 9:30 Sedmihlásky (39. díl) 9:40 JuniorTV Kopřivnice (19. díl) 10:00 NOEparáda (137. díl) 11:00 GOODwillBOY VII. (5. díl) 11:30 Salesiánský magazín 11:45 Cesty za poznáním: Ha Long Bay 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Festival dobrých zpráv 2011: Soutěžní snímky festivalu [P] 14:10 Jak potkávat svět (6. díl) 15:30 Platinové písničky (58. díl): Dechovka 16:00 Festival dobrých zpráv 2011: Soutěžní snímky festivalu [P] 18:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18:35 Sedmihlásky (39. díl) 18:40 Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera 18:50 Krásy Čech a Moravy (7. díl): Vranov nad Dyjí [P] 19:25 Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí 20:00 Až na konec světa [P] 21:00 Junáci z prachu 21:25 Putování modrou planetou: Kamčatka krásná neznámá 22:05 Kořeny 22:45 Karmelitky z Nenshatu 23:00 Noční univerzita: Hledání laické spirituality – Ignác a Františka Muchovi 0:10 Svítání a Peter Milenky band: Koncert naděje (1. část) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 13. 11. 2011: 6:05 Evangelium: 33. neděle v mezidobí [P] 6:15 Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí 6:45 Ars Vaticana (5. díl) 6:55 Jak potkávat svět (6. díl) 8:20 Kopec křížů 8:45 Přejeme si ... 9:00 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 9:25 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 9:45 Cesty za poznáním: Jehliu 10:20 Evangelium: 33. neděle v mezidobí 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Staré Město [L] 11:35 Na koberečku (113. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Festival dobrých zpráv 2011: Soutěžní snímky festivalu [P] 14:20 Platinové písničky (59. díl): Dechovka [P] 14:55 Festival dobrých zpráv 2011: Soutěžní snímky festivalu [P] 16:55 Sedmihlásky (40. díl) [P] 17:00 Noeland (46. díl) [P] 17:30 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 18:00 Noekreace aneb Vandrování (113. díl) [P] 18:10 GOODwillBOY VII. (5. díl) 18:40 Po hladině: Barva 19:00 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben 19:25 Cesty za poznáním: Stokkur Geysir 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 20:25 Čteme z křesťanských periodik 20:30 Octava dies (645. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:00 Má vlast: Otrokovice [P] 21:45 Cesty za poznáním: Kalahari 22:00 Až na konec světa 23:00 Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí 23:30 Ars Vaticana (5. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Cvrlikání (2. díl): Mošny 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** za 150-350 Kč.
ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč,
tel. 568 841 532, SMS 728 133 220
trebicmartin@volny.cz • www.volny.cz/trebicmartin

VERITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1
NOVÉ KNIHY

■ **TĚŽKÁ LÉTA PŘED ŠTĚSTNOU DOBOU** (již vyšlo)
Kniha obsahuje významná proroctví a vize pro současnou dobu na základě dlouhodobých studií (viz www.verite.cz, Studie a úvahy, Zjevení s náboženským obsahem).
Formát A5, vazba šitá, 192 stran, pevný obal, cena 260,- Kč.

■ **JEŽÍŠ NA KYPRU** (vyjde 1. prosince 2011)
Kniha zachycuje neznámé působení Ježíše na Kypru. Je využito vizi bl. K. Emmerichové. Unikátní místa během Ježíšova působení na Kypru delšího než měsíc jsou dokumentovaná během dvou výzkumných cest v roce 2011 za pomoci kyprského ortodoxního arcibiskupa Chrysostoma II.
Formát 254 x 180 mm, pevná šitá vazba V8, křídový papír, počet stran 168, 112 barevných obrázků, cena 280,- Kč.

Objednávky: VERITÉ, tel: 222 324 617, fax: 222 321 294,
www.verite.cz, e-mail: expedice@verite.cz

CENTRUM NADĚJE A POMOCI, VODNÍ 13, BRNO - AKCE V LISTOPADU 2011

Můj porodní zážitek aneb povídaní o porodu. Každá žena má určité představy o tom, jak by chtěla porodit své miminko. Touží po tom, aby porod proběhl v prostředí důvěry a bezpečí, bez spěchu a v intimitě. Těší se na první chvílky tolik očekávaného okamžiku, až si miminko k sobě přivine. Někdy se ale průběh porodu odehrával jinak. Pokud stále přemýšlíte nad svým porodem a cítíte, že se potřebujete o zážitek z porodu podělit, pak právě pro Vás je připravený workshop brněnského Centra naděje a pomoci, kde máte možnost nalézt cestu k přijetí porodu - takového, jaký byl, znovuprožít přivítání svého miminka. Nejbližší termín tohoto workshopu je již ve čtvrtek 10. listopadu 2011.

15. listopadu 2011 pořádáme od 16.30 hodin **diskusní setkání s porodní asistentkou „Na začátku těhotenství“**. Je určeno pro všechny, kdo se chtějí více dozvědět o těhotenství, o tom, co je pro zdravý vývoj dítěte i maminky důležité. Budeme si povídat i o vyšetřeních v těhotenství, proč se provádějí a jaký pro maminku a miminko mají přínos. Je možné se svěřit, pokud maminky trápí některé obtíže spojené se začátkem těhotenství. Setkání je určeno již nastávajícím rodičům od prvních týdnů těhotenství do 20. týdne těhotenství.

Bližší informace a přihlášky k veškerým akcím najdete na internetových stránkách www.cenap.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás zvou na **adventní duchovní obnovu na téma ŽÍT Z BIŘMOVÁNÍ - JSME POZVáni KE SLUŽBĚ**, která se uskuteční **ve dnech 26. - 27. 11. 2011**. Více na www.premonstratky.cz/centrum. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 21. 11. 2011** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 6. 11. - 32. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 6,12-16
Ž 63(62),2.3-4.5-6.7-8
Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
2. čt.: 1 Sol 4,13-18
Ev.: Mt 25,1-13
Slovo na den: Začaly podřimovat.

Pondělí 7. 11. - ferie

1. čt.: Mdr 1,1-7
Ž 139(138),1-3.4-6.7-8.9-10
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 17,1-6
Slovo na den: Není možné, aby nepřišla pohoršení.

Úterý 8. 11. - ferie

1. čt.: Mdr 2,23-3,9
Ž 34(33),2-3.16-17.18-19
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7-10
Slovo na den: Přepásej se a obsluhuj.

Středa 9. 11. - svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12
nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
Odp.: 5 (*Proudy bystrin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)
Ev.: Jan 2,13-22
Slovo na den: Nedělejte z domu mého Otce tržnici!

Čtvrtek 10. 11. - památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Mdr 7,22-8,1
Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20-25
Slovo na den: Boží království je mezi vámi.

Pátek 11. 11. - památka sv. Martina

1. čt.: Mdr 13,1-9
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26-37
Slovo na den: Kde bude tělo, tam se slétnou i supi.

Sobota 12. 11. - památka sv. Josafata

1. čt.: Mdr 18,14-16; 19,6-9
Ž 105(104),2-3.36-37.42-43
Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8
Slovo na den: Zastaň se mě proti mému odpůrci!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. - 12. LISTOPADU 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 11.		PO 7. 11.		ÚT 8. 11.		ST 9. 11.		ČT 10. 11.		PÁ 11. 11.		SO 12. 11.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1637	1854	1734	1953	1587	1792	1708	1924
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1638	1854	1734	1953	1723	1941	1708	1925
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1639	1855	1198	1330	1587	1792	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1639	1855	1735	1954	1587	1793	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1155	1284	1170	1300	1639	1856	1586	1791	1588	1793	1710	1927
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1640	1856	1724	1943	1724	1943	1711	1927
Závěrečná modlitba	725	818	1156	1284	1171	1301	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	792	890	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1641	1857	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1175	1305	1640	1857	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1642	1859	1736	1955	1727	1946
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1643	1859	1208	1341	1588	1793
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1643	1860	1209	1341	1729	1947
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1646	1863	1737	1956	1588	1794
Ant. ke kant. P. M.	724	818	725	818	1164	1294	1180	1310	1647	1863	1586	1791	1589	1794
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1647	1863	1731	1950	1731	1950
Záv. modlitba	725	818	725	818	1165	1295	1181	1311	1640	1857	1586	1791	1588	1793
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

**SVATÁ FILOMÉNA • NAŠE MOCNÁ
PŘÍMLUVKYŇĚ**

Sestavila Mgr. Marcela Macháčková

Tato knížka kapesního formátu představuje mladou světici, pannu a mučednici Filoménu, pocházející z nejranějších dob církve. Získala mimořádnou úctu papežů, biskupů, světců, mystiků. Jako k „divotvůrkyni“ 19. století se k ní utíkal papež Řehoř XVI. Bl. Pius IX. ji prohlásil za „patronku Děti Panny Marie“. Sv. Jan Maria Vianney ji přičítal všechny své zázraky. Celých 1500 let (302–1802) zůstávaly její ostatky působící zázraky skryty světu. Oddanost a láska ke sv. Filoméně zaznamenávají ve světě nový duchovní vzestup. Jedním z důvodů znovuoživené úcty ke sv. Filoméně je i to, že svět 21. století nutně potřebuje obnovit křesťanskou autenticitu, statečnost i mravnost. Brožurka obsahuje kromě krátkého životopisu sv. Filomény také svědectví o účtě ke světici, o pomoci, různé modlitby, litanie, novény a písně ke cti světice.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 124x189 mm,
88 stran + 4 strany barevné obrazové přílohy, 95 Kč*

některých typických problémů s dětmi a rovněž nabízí návod, co dělat a čeho se vyvarovat, jak naměřovat své myšlení, co se snažit v životě rodiny změnit. Rady týkající se výchovy dětí jsou velice praktické a přesvědčivé, a navíc okořeněné velkou dávkou humoru.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 160 stran, 179 Kč

ZÁDRHELE LÁSKY

Élisabeth Contentová, Bénédicte Lucereauová, Valérie Mathieuová • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

Cesta k partnerskému vztahu, který by trval celý život a přinesl člověku štěstí, bývá dlouhá, je na ní třeba překonat spoustu překážek. Nejprve musíme jeden druhého poznat a odhodlat se ke vstupu do manželství. Často nás přitom provázejí pochybnosti a obavy z nezdaru: nevyznáme se sami v sobě, natož v našem partnerovi; potýkáme se s nereálnými představami o lásce; narážíme na své nezralosti, na neschopnost se rozhodnout i na nevyřešená zranění z minulosti; neumíme opustit dětskou závislost na rodičích; nedaří se odpouštět, vyjít ze stálé soustředěnosti na sebe... Kniha Zádrhele lásky se zabývá nejen ideálem partnerské lásky, ale i psychologickými aspekty vztahu. Vede čtenáře k tomu, aby lépe poznal sebe sama a všechna běžná úskalí lásky, aby je mohl překonávat a darovat se druhému bez výhrad. Autorky doplňují svůj výklad otázkami k zamýšlení, které pomáhají aplikovat získané poznatky na konkrétní situaci každého čtenáře.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 152 stran, 169 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

RODIČE V AKCI

Monika a Martin Gajdovi • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

Autoři knihy v sobě spojují zkušenost křesťanských manželů, rodičů a rodinných terapeutů. Jejich kniha vysvětluje příčiny

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.